

DEVRİMCİ YOL

SAYI: 16 20 MART 1978

5 TL.

HALK DÜŞMANI FAŞİST GÜÇLERİN TERTİP VE SALDIRILARI AÇIĞA ÇIKARILACAK, ALÇAKÇA DÜZENLENEN KATLIAMLARIN HESABI MUTLAKA ÖDETTİRİLECEKTİR!

Varan 3

**Ankara
bir astsubay
koma halinde
bulundu**

ANKARA - Altın 1000 önlere karşı hergün süren bombalı saldırılar bu kez de ana okullarına yincendi. Ankara Zübeyde Hanım Ana Okulu'na bırakılan patlayıcı madde görevliler tarafından zararsız hale getirildi.

"Halkı mukavemetçilerden (yani ayaklanmalardan) bugünkü devrimci anarşistlerden ayırmak için sanki ayaklanma kuvvetleri, sanki anarşistler yapıyormuş gibi müdahale kuvvetlerini simdi dikkatimizi çekiyoruz. zulme kadar varan haksız muamele örnekleriyle, sahte operasyonlara bas vurulması tavsiye edilir."

(General Cihat Akyol, Gayri Nizamı Kuvvetlere Karşı Hareket)

"Katabalık şehirlerde küçük kirtel ajanlar organize edilip üniversite ve fabrikalara sokulurlar, endüstri ve eğitim müesseselerini ele geçirirler. Bu ajanlar sabotaj malzemeleri ile yıkıcı hareketta bulunurlar. Tedbir hareketleri düzenleyerek, "gaye uğruna" soygunlar yaparlar ve cinayet işlerler!"

"Şehirde mevcut haydutlar, gerillacılar tarafından sevilmezler, çünkü haydutlar halka zarar veren hareketlerde bulunabilirler ve bu eylemleri de gerillaya mal edilir. Bu surette gerillacı halk nazarında küçük düşürülmüş olur."

(Kidemli Albay Cahit Vural, Gerillaya Giriş-Hizmete Özel)

afes açanlar özel bir oto ile kaçırlar. Kapını önündeki tabancası

İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Müdürlükleri" dediler.

Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Dairesi Başkanlığının A-4 64 sayılı gizli yazısı özetle şöyle:

"Güvenilir bir kaynaktan elde edilen bilgiye göre aşırı solda olan ve "Devrimci Yol" grubu olarak adlandırılan bir grubun Silahlı Kuvvetler ile Emniyet mensuplarını hedef alan bir saldırıya geçtikleri öğrenilmiştir. Silah ve bombalı saldırılar karşısında teşkilatın çok dikkatli olması gerekir. Tüm Emniyet Teşkilatının durumdan haberdar edilerek, saldırılara karşı uyarılması önemle duyurulur."

● İstanbul'da tren yoluna konan bomba yolcu geçerken patladı, lokomotif ve rayları kırıdı

Selâ... 'de tren yolu

bomba ile tahrip edildi;

BOMBA, tahrip kalıbı konuldu

KATLIAM

FAŞİST GÜÇLER
SİLAHLI BOMBALI SALDIRILARINDA
ALTI GENÇİ ÖLDÜRDÜLER

yoluna bomba kondu

Şehirhatları vapuruna konan

ayrı kamarot Ahmet

ze attı

Tren yolu konan kamarot ve

erken di. ve tü

patlayıcı madde

patlayıcı madde

patlayıcı madde

patlayıcı madde

patlayıcı madde

patlayıcı madde

patlayıcı madde

patlayıcı madde

patlayıcı madde

patlayıcı madde

patlayıcı madde

patlayıcı madde

patlayıcı madde

patlayıcı madde

patlayıcı madde

patlayıcı madde

patlayıcı madde

Bugün devrimcilere düşen görev, faşist güçlerin bu karanlık saldırı ve tertiplerini açığa çıkarmak, bu saldırıların arkasındaki karanlık faşist güçleri deşifre etmek ve bu gözü dönmüş halk düşmanlarına karşı kararlı ve militan bir mücadeleyi tavizsizce sürdürmektir. Bu görevleri yerine getirmeyen ve bu açık olaylar karşısında sağa da sola da karşısız gibi bir anlayışı sürdüren ve sürdürülmesine göz yuman herkes yurtsever-demokrat adına bile layık değildir ve faşist güçlere hizmet etmekten öte bir şey yapmamaktadır.

Halkdüşmanı faşist güçlerin tüm cinayet ve alçaklıklarının hesabı mutlaka ödettirilecektir

DEVRİMCİ YOL

FAŞİST GÜÇLERİN EMEKÇİ HALKIMIZA VE DEVRİMCİLERE YÖNELTECEKLERİ KARANLIK TUZAKLAR BOZULACAKTIR

DEVİRİMCİ YOL

DERGİSİNİN BASIN
AÇIKLAMASI
1 MART 1978

DEVİRİMCİ YOL DERGİSİ son günlerde devrimciler ve dergimizi hedef alan terdip, saldırı ve sahte iddialarla ilgili olarak bir basın toplantısı düzenlemiştir. Basın açıklaması aşağıdadır.

Geçtiğimiz günlerde Emniyet Genel Müdürlüğü'nce yayınlanan bir "kişiyi özel" yazıda DEVİRİMCİ YOL dergisinin isminden söz edilerek bazı iddialar ortaya atıldığını açıklamış ve bu olayın devrimci harekete karşı karanlık tertiplerin düzenlenmekte olduğunu ortaya koyduğuna işaret etmiştik. Bu durum nedeniyle kendisine baş vurduğumuz İçişleri Bakanı ise böyle bir şeyin olmadığını iddia etmişti.

Oysa, söz konusu açıklamamızdan hemen sonra bizim iddialarımızı doğrular nitelikte ülke çapında provokasyon ve tertipler ortaya çıkmıştır. Hürriyet gazetesi (27 Şubat tarihli) ise, bizim sözünü ettiğimiz genelgeyi sayı numarasını da vererek açıklamış ve tren yolunun bombalanması, bir başçavuşun öldürülmesi gibi Kontrgerilla'nın tertiplemediği apaçık ortada olan olaylara bizi bulaştırmaya çalışmış ve kamu oyunu yanıltıcı, ortalığı bulandırıcı doğrultuda sahte haberler yayınlamıştır. Karanlık güçlerin sözcülüğünü yapan bazı basın organlarının bu doğrultudaki kışkırtıcı yayınları sürmektedir. Buna paralel olarak terdip ve kışkırtma niteliğinde her gün yeni olaylar yaratılmaktadır.

Hürriyet gazetesinin yayınında, genelge ile emniyet görevlileri kaynak gösterilerek devrimcilerin kendilerinden olmayanlara, ordu ve hatta adliye mensuplarına karşı saldırıya geçeceği yazılmaktadır; danıştay binasının, meclis başkanının evinin bombalanması, bazı assubayların esaretsiz bir şekilde yaranalıp öldürülmesi gibi olaylar devrimcilere maledilmek istenmektedir. Anlaşılan, önümüzdeki günlerde de bu türden tertipler devam edecek ve bunlar devrimcilere maledilmeye çalışılacaktır.

Bu durumla ilgili olarak zamanında kendisini uyarımıza rağmen, gerekli önlemleri almayan ve "böyle bir şey yok" diyerek meydana karanlık tertiplere bırakan İçişleri Bakanı'nın ve Emniyet Genel Müdürü'nün bu gelişmelerden sorumlu olduğunu söylüyoruz.

Yine, sahte haber ve iddialar yayınlayarak bize suç atfında bulunan ve karanlık tertiplere alet olan söz konusu gazeteleri mahkemeye vereceğiz.

Re: demokrat ve ilerici kamu oyunu, faşist güçler tarafından düzenlenen haince tuzaklara karşı mücadele etmeye çağırırız.

Bütün devrimci kişi, kuruluş ve yayın organlarını bu tertipleri açığa çıkarmak için mücadele etmeye ve bu tertiplere uşaklık yapan kışkırtıcıları lanetlemeye çağırırız. Ayrıca bütün devrimcilerin bu tür kışkırtmalara kapılmaması gerektiğini önemle anlarız.

Karanlık terdip ve saldırılara boyun eğmeyeceğiz.

DEVİRİMCİ
YOL

● Bütün devrimci-demokrat-ilerici güçleri, faşist güçler tarafından düzenlenecek hain tuzaklara karşı mücadeleye, karanlık tertipleri açığa çıkarmaya, bu tertiplere uşaklık edenleri lanetlemeye çağırırız.

Son haftalarda sivil ve resmi faşist güçlerin devrimcileri halktan tecrit etmek üzere giriştikleri ve hükümetten CHP dışındaki sola, özellikle de devrimcilere karşı olan tavrını bir an önce kesin olarak somutlaştırmasını isteyen hain terdip ve provokasyonlar yoğunlaştı.

Devrimci Yol dergisinin 15. sayısında, Emniyet Müdürlüğü tarafından, dergimizin ismi verilerek bir genelge yayımlandığını öğrendiğimizi açıklamıştık. Genelgede, "güvenilir bir kaynaktan alınan istihbarata dayanılarak" sözde, Devrimci Yol grubunun kendinden olmayan gruplara, emniyet ve ordu mensuplarına, vb. saldırılar başlatılacağından söz ediliyordu. Bu şekilde, sahte bir istihbarat uydurularak bir genelge yayınlanmasının, ülkemizin için-

de bulunduğu siyasi ortamda, faşist güçlerin devrimci güçlere karşı karanlık terdip ve tuzaklar, provokasyonlar düzenlemekte olduğu anlamına geldiğini belirtmek ve tüm devrimci kişi ve kuruluşları uyarıydık.

Gelişmeler, tespitlerimizin ne denli doğru olduğunu kesinlikle ortaya çıkardı. Kendisine genelge ile ilgili olarak başvuran bir arkadaşımıza, İçişleri Bakanı'nın, "böyle bir durum yok" demesine rağmen, 27 Şubat tarihli Hürriyet Gazetesi söz konusu genelgeyi numarasını vererek açıkladı. Bir yandan faşist güçler tarafından tertiplendiği su götürmez bir şekilde o anda olan terdip ve provokasyonlar, kışkırtmalar hızla artarken; bir yandan da, üzerinde çok tartışılan bazı kuruluşlarla ilgili olduğu bazı

çevreler tarafından ileri sürülen Hürriyet gazetesi ve Halkın Sesi dergisi, söz konusu provokasyon ve tertiplere ortak çaba anlamına gelecek şekilde yayın yapmaya başladı; faşist güçlerin tezgahladığı terdip ve olayları devrimci güçlerin üzerine atmaya çalıştılar.

Hürriyet gazetesinin Dergimize karşı giriştiği provokasyonu kamuoyu önünde açığa çıkarıp, protesto etmek amacıyla bir basın toplantısı düzenledik. Malum basın toplantımıza itibar etmedi. Bunun üzerine basın toplantısı metnini paralı ilan şeklindeki bir açıklamayla gazetelerde yayınlamayı kararlaştırdık. Ancak bu açıklamamızı, Cumhuriyet gazetesi yayın politikasına ters düştiği gerekçesiyle kabul etmedi. Hürriyet gazetesinin benzeri karanlık gelişmelerle olan ilişkileri konusunda tüm devrimci, ilerici, demokrat güçlerin daha temkinli ve kararlı olması, bu konuda "ilerici", "solcu" olarak bilinen yayın organlarının duyarlı olması gerekirken, Cumhuriyet gazetesi hükümet konusundaki kraldan çok kralcı, yayın politikası gereği, bu tür önemli bir görevi boşlamıştır. Tekelci sermayenin akılcı sözcülüğü görevini yüklenen Milliyet ise, "Hürriyet gazetesi ile arayı bozmamak istediğini" belirterek açıklamamızı basmamıştır.

Devrimci Yol, Hürriyet gazetesinin provokatif girişimlerini teşhir etmek için bir tekzip davası açmış, 14 Mart günü 4. Sulh Ceza Mahkemesi'nde açılan bu davayı kazanmıştır. Devrimci Yol aynı zamanda Hürriyet gazetesi aleyhinde bir de tazminat davası açmıştır.

Ayrıca 5 Şubat tarihinde karanlık tertipleri teşhir eden bir özel sayı çıkartılarak ülke çapında dağıtılmıştır.

Aralarında TÜB-DER, TMMOB, TÜM-DER, HALKEVLERİ, DGD, AKD, TÜRK TABİPLER BİRLİĞİ MERKEZ KONSEYİ, DEV-SAN-DER, TİB, TÜMÖD, TÜMAS'ın da bulunduğu 30 demokratik kuruluş da faşist güçlerin saldırı, terdip ve provokasyonlarının devrimci güçlere maledilmesi ile ilgili bir basın açıklaması yapmışlardır.

İçinde bulunduğumuz siyasal ortamı inceleyerek, söz konusu terdip ve saldırıların amacını açığa çıkarmak ve devrimci güçlere yönelen bu alçakça saldırı ve tertiplere karşı kararlı ve tutarlı bir mücadele yürütmek tüm yurtseverlerimizi, demokratların onurlu deli on önemli görevlerinden biri olacaktır.

Devrimciler, oligarşinin dolaylı dolaylı tüm provokasyonlarına karşı, örgütlü, disiplinli, tutarlı ve kararlı bir mücadele sürdürebilmek için terdip ve provokasyonlara karşı hesap sormaya çağırıyoruz.

DEMOKRATİK KURULUŞLARIN 3 MART 1978 TARİHİNDE YAPTIKLARI BASIN AÇIKLAMASI

MC'nin düşürülmesinden sonra, yoğunlaşarak sürdürülen; faşist cinayet, terdip ve provokasyonlar, son günlerde daha da azgınlaşmıştır.

Tüm ilerici-devrimci güçleri hedef alan faşist cinayet çeteleri, son kez, saldırı ve sabotajlarını halkın uşakları aracılığıyla, Meclis Başkanına, ve Danıştay Başkanlığı'na dek vardırılmışlardır.

Bu kanlı sabotaj ve saldırıların faşist güçlerce düzenlendiği, tüm kanlılarıyla ortaya çıkmış bulunmaktadır. Gerçekten, Antep'te halka silahla saldırıların, makineli tüfeklerle yakalananların, tonlarla cephanelikler bulunduranların, cinayet şebekelerini yöneten ordudan kovulan subayların, ilerici-devrimcileri kaçırıp işkenceyle öldürenlerin, CIA'nın güdümünde yasa dışı faşist örgütler kurulanın, hangi dernek ve partilerin üyeleri oldukları ve hangi amaçlara hizmet ettikleri açıkça ortaya çıkmıştır.

Kamuoyunda da her geçen gün sergilenen bu gerçeklere karşın, kimi ilerici bilinen basın organlarının ve büyük tirajlı gazetelerin, olayları çarpıtarak, gerçekleri gizlemeye çalıştıkları ve hatta bu olayların sorumluluğuna devrimci güçleri de ortak etmek istedikleri gözlemlenmektedir. TRT'nin de bu çarpıtmalara katıldığı ve ilerici güçlerin tavrını yansıtmadığı görülmektedir.

Olayların gerçek suçlular ortadayken, suçun ilericilerin üzerine yitilmek istenmesi, faşistlerin bilinen taktiklerindedir.

Faşist güçlerce tertiplenen ve sorumluluğu ilerici-devrimci güçlere de yüklemek istenen, halka ve demokratik güçlere yönelik saldırı ve cinayetlerin içinde hiçbir ilerici devrimcinin bulunmayacağı bilinen bir gerçektir.

Bu tür terdip ve provokasyonlara karşı tüm ilerici-devrimci güçlerin üyentik bulunması ve bunları boşa çıkarmak için kararlı bir mücadele yürütmesi gerektiğini kamuoyuna duyuruyoruz.

İlerici-devrimci güçlere yönelik bu terdip ve provokasyonlar karşısında tüm yetkili ve görevlileri, olayların gerçek sorumlusu oldukları halkımızca bilinen faşist güçleri ortaya çıkarıp hesap sormaya çağırıyoruz.

FAŞİST GÜÇLERİN TERTİP VE PROVOKASYONLARI VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDE BELİREN BAZI YANLIŞ EĞİLİMLER

"Ecevit, şimdi, büyük ölçülerde uygulamakta olduğu ekonomik önlemlerin, ancak baskı rejimlerinde uygulanabilir olduğunu ileri sürmüştü. Şimdi, bu tedbirler uygulanmaya başlandığına göre, adeta, Ecevit'in tespitinin gereğinin yerine getirilmesi istenmektedir. Bugün, içinde bulunduğumuz bu siyasi koşullar çerçevesinde, faşist saldırı ve tertiplerin temel yönünelimi budur." (Devrimci Yol, Özel Sayı 10)

Bu kadar ağır ekonomik "tedbirler", bizim gibi ülkelerde ancak o denli ağır siyasi "tedbirler" çerçevesinde gündeme getirilebilir. Faşist MC çetesinin de, geçtiğimiz dönemde başlattığı zam kampanyasını, yoğun bir zulüm kampanyası ile tamamladığı unutulmamıştır. Ecevit hükümetine de yaptırılmak istenen öz olarak bundan pek farklı bir şey değildir.

Bu konuda, denebilir ki, Ecevit hükümeti daha fazla "şansa" sahiptir. MC çetesinden farklı olarak, gündeme getirdiği ve getireceği bütün "ekonomik ve siyasi tedbirleri" kamuoyuna belli bir "meşruiyet" görüntüsü altında sunabilmektedir. İşte bu noktada, "Ecevit hükümeti, oligarşinin iç savaşa bir müdahalesidir" tespiti özel bir önem kazanmaktadır. Bu tespit, oligarşinin, Ecevit'ten yalnızca Kıbrıs ve Ambarço sorununu, ekonomik sorunları çözmesini beklediğinin bir ifadesidir. Bu sorunların "çözüm"ünde, emekçi halkların hoşnutsuzluğunu, muhalefetini baskı altında tutabilecek "aklıcı" tedbirler de gerektirmektedir. İşte Ecevit'ten çözmesi istenen "asayiş sorunu" da aslında bu sordur.

Ecevit, oligarşinin bu isteklerini nasıl yerine getirecektir? Bunu yaparken faşist MC çetesinden hiç farkı kalmayacak mıdır? "Barış güvercini Ecevit" imajından vaz mı geçecektir? Hem oligarşiye ters düşmeden, hem de kendi "sınıflar arası barış hayallerini" koruyarak bunları yerine getirmesi mümkün müdür?

Hayatın ortaya çıkardığı bu paradoksal durum, bilindiği gibi en açık şekliyle "Kontr-gerilla tartışmaları" sırasında kendini dayatmıştır. Ecevit, oligarşiden ilk zulmü bu tartışmalar esnasında vermiştir. Bir zamanların Kontr-gerilla "düşmanı" Ecevit, oligarşinin taze kan olduktan sonra, aynı Kontr-gerilla'yı aklamak zorunda bırakılmıştır. Çünkü oligarşi, Ecevit'in sağlamaya çalıştığı "barış" ortamını, uzun zamandır yürütülen kanlı faşist saldırı ve cinayetlerin auruurulması olarak değil, sadece bu genel saldırı savaşında başvurulan bir savaş hilesi olarak görmektedir. Ecevit'in de böyle bir bakış açısını, oligarşiye rağmen, aşması mümkün değildir.

Unutulmamalıdır ki, iktidar oligarşinin iktidardır. Devlet oligarşinin devlettir. Oligarşinin genel eğilimi hep iki alternatifini diri tutar, ak şeklinde sürmüştür. Bu, MC döneminde bir CHP umudunun yaşa-

lması şeklinde tezahür etmiştir. Şimdi de oligarşi, CHP hükümeti karşısında bir AP-MHP veya benzeri hükümet alternatiflerini sürekli gündemde tutmaya çalışacaktır. (Kuşkusuz böyleleri "meşru" alternatifler bir işe yaramayınca, yani iplerin ucu elden kaçınca başka bir alternatif olarak faşizmin açık ikerasına başvurulabilir.)

İşte oligarşinin bu genel eğilimi ışığında, son günlerde oldukça yoğunlaşan faşist saldırı ve cinayetlerin anlamı kavranabilir. Bugün faşist güçler, Ecevit'in kaçınılmaz olarak baş vurma durumunda olduğu "siyasi tedbirler" koşullarında, bu tedbirleri hayata geçirmede inisiyatifli ele geçirebilmek için özel bir gayret içindedirler.

Son günlerdeki gazete manşetlerine şöyle bir göz atmak, bunu anlamak için yeterlidir. Danıştay binasına patlayıcı madde atılmıştır. Yine aynı günlerde, Pendik-İstanbul arasında bir banliyö trenine sabotaj yapılmış; ardından, İstanbul'da Eminönü-Adalar seferini yapan vapurda kanapelerin altında kamarottardan biri tarafından bir saatli bomba bulunup denize atılmıştır. Aynı gün, Ankara'da Tandoğanda'ki bir Anaokulu'na patlayıcı madde konulmuştur. 3 gün sonra ise İETT'nin Topkapı garajına konulan patlayıcı maddelerden biri patlamış, bir çok otobüs hasar görmüştür. Ertesi gece de İstanbul Belediye Sarayı 2. kez bombalanmıştır.

Bu tertiplerin ilginç bir ortak yönü de sabotajların ve sabotaj girişimlerinin çoğunun halk kitlelerinin yoğun olarak bulunduğu yerlere yönelik olmasıdır. Buradaki amaç açıktır. Oligarşi, bir yandan siyasi tedbirlerin hayata geçirilmesinde inisiyatifli elde tutmaya çalışırken; diğer yandan, gizli-açık faşist örgütlerine destek vermektedir. Bu konuda bilinenler, halkın sorunlarıyla yakından uzaktan hiç bir ilgisi olmayan, orayı burayı rasgele bombalayan halk düşmanı, şiddete tapen unsurlar olarak tanımlanmaktadır. Amaç, halk kitlelerini devrimcilerden uzaklaştırıp, devrimcileri tercit etmektir. Söylemeye gerek yok ki, devrimciler, uğrunda savaşıkları emekçi halk yığınlarına zarar verebilecek en ufak bir iş yapmazlar.

Bütün bu olaylar sırasında, tekelci sermayenin sözcüsü basın organları, olup biten herşeyi devrimcilere mal etmeye çalışmışlardır. Özellikle Hürriyet bu konuda bilinçli bir politika izlemiş ve izlemeye devam etmektedir. Hürriyet gazetesinin "anarşik olaylarla" ilişkili olarak "üst düzeyde güvenlik yetkililerinin" ağzından, hiç bir yaygın organının vermediği bilgilere sayfanın yer vermesi, mevcut güvenlik örgütleri ile Hürriyet arasında organik ilişkiler olduğu kanısının kamuoyunda yerleşmesine neden olmuştur. Bu konuda en çarpıcı örnek, aslında Kontr-gerilla örgütlenmesinin bir hücresine mensup olan emekli yüzbaşı Çevikel ve arkadaşları olayında Hürriyet'in takındığı tavidir. Hür-

riyet, faşist güçlerin ve hükümetin olayı kapatma siyasetine bilinçli bir şekilde hizmet etmekte, söz konusu örgütte bir Ermeni'nin yer alması nedeniyle, "Türkiye"deki anarşik olayları gizli Ermeni örgütlerinin düzenlediğini, sağda ve solda vuruşanların eline silahları Türkiye'yi bölmek isteyen Ermeni örgütlerinin verdiği" iddiasını, tümüyle hayal mahsulü senaryolarla, ajitatif başyazılarla ileri sürerek, halkımızın kafasını ve siyasi ortamı iyice bulanıklaştırmak istemektedir. Yüzbaşı Çevikel'in İstanbul'un yansını havaya uçuracak kadar bol miktarda TNT'yi İstanbul'da gizlediği ihbar edilen yerlerde güvenlik kuvvetlerinin hiç bir şeye karşılaşmadığı haberi, yine emniyet yetkililerinin ağzından sadece 22 Şubat tarihli Hürriyet'te yer aldı. Bir hafta geçmeden ise 2 Mart tarihli gazetelerde, askeri-sivil gizli güvenlik örgütlerine yönetilen operasyonlar sonucu, Ataköy'de bir inşaatta 1.5 ton patlayıcı madde ele geçirildiği açıklandı. Hürriyet aynı haberi bir gün önce vermişti. İçişleri ve diğer güvenlik yetkilileri bu konuda başka hiç bir açıklama yapmadılar. Ve böylece CHP hükümeti döneminde ortaya çıkarılan, kökeni Kontr-gerilla'ya uzanan gizli bir faşist hücre, Hürriyet'in de bilinçli çabalarıyla karanlığa gömülmüş oldu.

Hürriyet ve benzeri yaygın organları, zaten kitle pasiflikasyonu amacı taşıyan bu karanlık tertipleri, halkın değil sesini yükseltmek, evinden bile çıkamaz hale getirecek bir biçimde yayınlamaktadır. İşte 26 Şubat tarihli Hürriyet gazetesinin manşeti: "Dikkat! Anarşistler evlere dadandı! HER ZİL ÇALINDIĞINDA KAPINIZI AÇMAYINIZ!"

Faşist güçler bu sistemli tertipleriyle bir yandan hükümetin "meşru zeminlerde mücadele veremeyen aşırı sola" karşı tavırını bir an önce somutlaştırmasını sağlamaya; bir yandan da Ecevit'i, dizginlerini koparmış bir atun çaresiz binicisi durumunda bırakıp siyasi gelişmelerdeki inisiyatifli tamamıyla ele geçirmeye çalışmaktadırlar. Faşist güçlerin özellikle bu ikinci noktada başarısız olduğu söylenemez.

Ecevit hükümeti, bilindiği gibi zaten her fırsatta, "sağ ve sol arasındaki çatışmayı, çatışan tarafların her ikisine de tarafsız davranarak önlemeyi amaçladıklarını" vurgulayarak eski bir türküyü tekrarlama-maktadır. Bu konudaki içtenliklerini, hükümet adına konuşan Faruk Sükan, Turhan Feyzioğlu gibi tekelci burjuvazinin sözcüleri aracılığıyla kanıtlamaya çalışmaktadırlar.

Faşist güçlerin siyaseti, Ecevit'i halkın gözünde "harcarken", aynı zamanda, devrimcileri Ecevit'e "harcatmak" şeklinde özeltenebilir. Bugünlerde yoğunlaşan faşist saldırılar, tezahür eden provokasyonlar karşısında mücadele görevi, sadece dev-

rimciler bakımından değil, tüm ilerici, yurtseverler, demokratlar, CHP'iler tarafından da hayati bir önem taşımaktadır. Faşist güçlerin emekçi halk güçleri üzerindeki karanlık tertipleri açığa çıkarılmadır. Ama bu nasıl yapılacaktır?

Faşist saldırılara ve provokasyonlara karşı mücadele, "aman faşistlerin oyununa gelmeyelim" sızlanmasına indirgenebilir mi? Geçtiğimiz dönemde faşistler azgınca saldırılar düzenlerken, halkın ve devrimcilerin ellerini kollarını bağlamayı, faşizme karşı mücadele yerine, muhtemel bir CHP hükümetinin iş başına gelmesini beklemeyi tercih edenler, bugün aynı görevlerini CHP hükümetinin beklentisi şeklinde sürdürmektedirler. Din bu görevi "muhalefet" adına yapanlar, bugün "iktidar" sözcükleri olarak aynı teraneleri tekrarlamaktadırlar. Faşistlerin yaratmaya çalıştığı provokasyon ortamını gerekçe göstererek bir "provokasyon fetişizmi" yaratmakta; bugünkü koşullarda "eylemsizliğin en akıllı, en geçerli ve en ilerici eylem olduğunu" öğütlemektedirler. (Bak. Cumhuriyet, 21 Şubat 1978, "Devrimciyle Dertleşme", Uğur Mumcu). Bu bakımdan, günümüzde, provokasyonlara karşı mücadele ile birlikte "provokasyon teorileri"ne karşı mücadele de önemini korumaktadır.

Söylemeye gerek yok ki, faşistlerin hükümetin tüm uygulamalarına olanca güçleriyle ve tüm olanaklarıyla karşı çıktığı; mevcut hükümetin ise bu direnme karşısında uzlaştığı, kaypak bir tutum takındığı (örneğin Eğitim Enstitüleri sorunu) günümüz koşullarında CHP dışı sol için eylemsizliği savunmak intihar anlamına gelir. Akli başında bir CHP'li bile bunun saçmalığını farkedebilir. Herkes görmektedir ki, CHP ve faşist güçler arasındaki uzlaşma mücadelesinde, her seferinde daha az "yarar" sağlayan CHP olmaktadır. Bu durum, faşist güçlerin karşı koyuşunu daha bir küstahlaştırmaktadır. Faşizme karşı gerçekten kin duyan bir CHP'linin bile kabul etmesi mümkün olmayan bu "eylemsizlik" önerisini devrimcilerin benimsemesi hiç düşünülemez. Devrimciler, kendilerinin teorilerine, faşist saldırıların daha da artmasına neden olacak bir eylemsizlik içine giremezler. Tam tersini, faşistlerin hükümete karşı muhalefetlerini, emekçi yığınları, sanki "düzene karşı muhalefet" ediyormuş gibi sahte bir görüntü altında sunmalarına; faşist demagogların etkinlik kazanmasına fırsat vermemek için, Devrimciler her zamankinden daha sıkı bir şekilde toplumsal muhalefetenin ön saflarında yer almalıdırlar.

Faşist güçlerin karanlık tertiplerini ve provokasyon girişimlerini yerle bir edelim! Provokasyonlara karşı mücadelemiz faşizme karşı aktif bir mücadele çizgisi üzerinde başarıya ulaşacağını unutmayalım!

DEVALÜASYON VE DİĞER EKONOMİK UYGULAMALAR HÜKÜMETİN EMPERYALİZME TESLİMİYETİNİ BELGELİYOR

Bilindiği üzere, emekçi halkımız için daha fazla pahalık ve yüksulluk anlamına gelen IMF'nin önerilerini, 2. MC kendi çelişkili yapısı nedeniyle tam olarak uygulamaya geçemiyordu. Ecevit hükümeti iktidarının her şeyden önce tekeleci sermayemaya geçemiyordu. Ecevit hükümeti *iktidarının* her şeyden önce tekeleci sermayenin sorunlarını çözüp çözemeye bağlı olduğunu bilincinde olarak, tekeleci sermayenin döviz darboğazını aşmasını sağlamak için IMF'nin önerilerini, büyük ölçüde, şu veya bu biçimde, hayata geçirmek zorundaydı.

Türkiye'nin emperyalist-kapitalist sistemi olan ilişkilerinde ortaya çıkan sorunların çözümü ulaşması ve bu ilişkilerin daha üst düzeyde geliştirilmesi için yeni hükümetle yoğun temaslar yapmak üzere, Şubat ayı sonunda Ankara'ya gelen Batı'lı heyetlerin (ABD, Norveç, İtalya, Avırupa Konseyi, Uluslararası Bankaların temsilcilerinin oluşturduğu heyetler, vb.) tümü hükümete önce IMF ile anlaşmasını salık vermişler ve çoğu, böyle bir anlaşmada Ecevit'e güçlü bir destek sağlayacaklarını belirtmişlerdir.

Bu koşullarda; IMF'nin, Türkiye'nin emperyalizm ile olan ilişkilerinden kaynaklanan yapısal bunalımının geçici bir "çözüm"ü için, Türkiye'nin belli bir süre içinde, borçlarını şu veya bu ölçüde, ödeyebilir bir ülke olmasını sağlamak için (ve böylece uluslararası tekeleci sermayenin emperyalist sömürsünü uzun dönemde garanti altına almak için), emekçi halkımıza daha fazla işsizlik, pahalık ve yüksulluk getirecek olan önerilerini yeni hükümetin gözard etmesi mümkün değildir.

Yeni hükümet IMF'nin önerilerini göz önünde bulundurarak, ilk elde, "savurganlığı önlemek, tasarrufu artırmak" amacıyla bir dizi ekonomik karar aldı. Maliye Bakanlığı aldığı ve almayı planladığı tüm bu kararları, İngilizceye çevirtip, *anında* tekeleci IMF'nin bilgisine sunarak, görüşme masasına oturacağı IMF yetkililerine ve onların ardındaki tüm emperyalist güçlere "güven" vermişdir.

Hükümet son olarak da, mevcut ekonomik ve siyasal koşullarda gerçekten "karamanlık" sayılabilecek bir karar olarak 30'lu aşan bir oranda devalüasyonu yapmıştır. Bu devalüasyon ne anlama gelmektedir? Bu devalüasyon, 1974 yazında Türkiye'nin Kıbrıs'ın bir bölümünü işgal etmesiyle sonuçlanan silahlı müdahalesini "barış hareketi" olarak sunan Ecevit'in, bezeri bir aldatmaca mantığıyla iddia ettiği gibi, "Halkın zararına işleyen Türkiye ekonomisinin kanayan yaralarını kapatacak bir ameliyat" mıdır? Hayır!

Herşeyden önce, Türkiye kapitalizminin dışa bağımlı ve çarpık yapısı, devalüasyonun kapitalist iktisadi politikada sahip olduğu işlevi yerine getirmesine yapısal bir engeldir. Bilindiği gibi, burjuva iktisadi politikasında, devalüasyonla birlikte devalüasyonu yapan ülkenin ihracat malları dış pazarlarda ucuzlayacağından, ithal malları da eskisine göre daha da pahalıya geleceğinden, devalüasyon, ithalati azaltıp ihracatı artırarak dış ticaret açığını kapatmanın etkin bir aracı olarak görülür. "Halkın Türkiye gibi ekonomisi dışa bağımlı ve ihracat ürünleri bir kaç çeşit olan az gelişmiş ülkeler için bu yöntem geçerli olmaz. Çünkü Türkiye ekonomisi, özellikle sanayii, ithal mal giridire dayandığından ithalat çok fazla kısıtlanamaz. Böyle bir durumda ise, yapılacak devalüasyon ithal mal giridire fiyatını daha da artırarak bu yolla sanayi ürünlerinin fiyatlarını yükseltecek, bu ürünleri kullanan halk üzerinde

deki sorunları daha da artıracaktır. Türkiye'nin ihracat malları ise genellikle bir kaç çeşit özellikle tarıma dayalı ürünlerden oluşmaktadır. Bu tarım ürünlerinin ihracat fiyatlarının düşürülmesi demek olan devalüasyon, bu ürünlerin üretimi ile uğraşan geniş emekçi halk kesimlerinin gelirini azaltacak ve yüksulluğunu artıracaktır. 30'lu devalüasyon esas olarak, Türkiye'nin, borçlarına karşılık emperyalizme daha fazla bağımlı olmasına yol açacak ve emperyalizmin her ve herden vermesinin kararını yükseltecek bir amaç taşımaktadır..." (Devrimci Yol, sayı 3, s.3)

Bütün bunları, devalüasyonun çözüm yolu olmadığını, Ecevit de (çoğu akademisyen olan danışmanları da) bilmektedir. Ama, *(emperyalist kapitalist sistemin dışına çıkılmadığı sürece)* sistemin kendi mantığı içinde başka bir "çözüm" yolu olmadığı için devalüasyonu yapmıştır. Aslında, sorunları çözmeyeceği bilinen bir aracı kullanılması, düzenin (ve "kurtarıcı" olarak ortaya çıkan Ecevit'in) çözümsüzlüğünün bir ifadesidir. Ecevit'in yaptığı, mevcut düzene geçici bir soluk aldmak için halkımızın alın terinden emperyalizme yüklü bir değer transferinden başka bir şey değildir.

Devalüasyon tartışmaları sürerken, "solcu", "devrimci" bilinen ve böyle "geçinen" gazete ve yazarlar da, devalüasyonu ve IMF ile uzlaşmayı devrimciler ve toplumsal muhalefete "kaçınılmaz"(!) olarak kabul ettirmek için akıl almaz bir gayret-keşif içine girmişlerdir. Örneğin Cumhuriyet gazetesi ve "kadro"su, bu konuda hükümet kurulduğundan bu yana yoğun bir çaba içindedir. Hatta zaman zaman hükümete ve egemen sınıflara akıl vermektedir. Örneğin 17 Şubat 1978 tarihli Cumhuriyet gazetesinin "Olayların Ardındaki Gerçek" sütununda şöyle deniyor: "Ecevit, 'döviz sorununu' çözümlenmesinde IMF'den geçmek zorundadır" demiştir. Daha hükümetin kurulduğundan başlayarak, bu köşede gelişmesi zorunlu kopulardan bir an önce geçmek için kaçınılmaz girişimlerin ivedilikle yapılması gerektiğine değinilmiştir. *Bu alanda vahit yürütmenin siyasal sakıncaları vardır. Geçmiş hükümetin halk kitlelerinden aldığı desteklerin tepkileri daha az olur.* Bu yoldaki önlemler çeliklikte, iş zorlaşır. 2. MC'nin yıkılışından doğan 'steak politika ortamı' soğursa, gerçek sorumlunun gözetilmesi de gözlerden uzaklaşacaktır." Cumhuriyet, tam da tekeleci sermayenin çıkarları neyi gerektiyorsa, "sol" bu maske ile, onu savunuyor. Emperyalizmin dayatıldığı kararların, halkımızın MC'ye sunduğu nefret sömünden, daha önemlisi CHP'ye bağladığı "umut" yıkılmadan alımdıkları zaman; halka, sadece, MC hükümetlerinin "yanlış" uygulamalarının "kaçınılmaz"(!) bir sonucu, hatta yeni hükümetin halktan yana uygulamalarının bir başlangıcı olarak gösterilebileceğini savunuyor.

IMF önerilerinin, şu veya bu biçimde ve ölçüde hayata geçirildiği günlerde Türk İş Başkanı "Hükümeti desteklemenin bir yurtseverlik haline geldiğini" belirtir, Türk-İş içindeki sosyal demokrat sendikalar işçi sınıfını bir iki göstermelik hak ve önmek karşılığında uzun süreli bir emlemsizliğe tutsak edecek bir "toplumsal sözleşme"(!) önerir, DISK devalüasyonu "oldukça"(!) sert" bir iki demecle protesto etmekle yetinirken, "solcu", "devrimci" olarak bilinen gazete ve yazarlar, "kemelleri sıkma"ya yönelik kararların "haklılığını ve doğruluğunu"(!) halka kabul ettirmek için birbirleriyle yarışmaktadırlar. İşte, bütün bunlar CHP hükümetinin oligarşiye ve özellikle tekeleci sermayeye

mevcut darboğazı geçerken, emekçi halk safarından alıp sunduğu, ve örneğin bir MC hükümetinin sunamayacağı "nimet"lerdir.

Devalüasyondan sonra ABD'ye giden Türk heyeti, IMF yetkilileriyle yaptığı (Türkiye ekonomisini bugünü ve geleceğini ilişkin ayrıntılı bilgilerin sunulduğu) görüşmelerden sonra, IMF ile uzlaşmayı sağlamıştır. IMF Türkiye'yi "kredi verilebilir", "güvenilir" bir ülke olarak ilan etmiş ve Türkiye'nin IMF'deki 180 milyon dolarlık kotasını dört dilim halinde değil, bir yıl içinde toptan almasını kabul etmiştir. Sonuçta, Türkiye-IMF arasında, IMF tarihinde "en kısa sürede ulaşılan anlaşma" olarak nitelenen anlaşma sağlanmıştır. Böylece tekeleci sermayenin kendisini genişletmeye yeniden üretme sürecinde karşılaştığı sorunlarını (finansman, alt yapı, enerji vb.) çözmek için gereken döviz kaynaklarını sağlayacak emperyalist kurumların ve tekelilerin Türkiye'ye kapılarını açmasına IMF tarafından "yeşil ışık" yakılmıştır. Cumhuriyet gazetesinin "olumlu"(!) bir biçimde tasvir ediyşyle, "içerde gerek sınıfsal, gerek ulusal açıdan eleştiriler ne denli haklı olursa olsun, Ecevit, çoğu çevrenin gözünde sorunlu bir işi başarmış iktidarınınumunu kazanmış"tır (7 Mart 1978), *işin altına bakılırsa, emperyalizme teslimiyetin rekorunu kırmıştır*

Devrimciler her konuda olduğu gibi, bu konuda da halkın çıkarlarını, pahalıya, işsizliğe, yüksulluğa karşı çıkan tüm ta-

leplerini sonuna kadar savunurlar. Devrimciler son "kemir sıkma önlemleri"nin CHP'nin iddia ettiği gibi, sadece MC hükümetlerinin sorumsuz politikalarının değil, *esas olarak* mevcut düzenin sonuçları olduğunu halka kavratmak ve halk kitlelerinin bu bozuk düzenden kaynaklanan sorunlarını çözebilmenin tek yolunun devrim olduğunu bilincine ulaştıklarını sağlamak ve onları devrim mücadelesinde seferber etmek için durmaksızın çalışacaklardır. Bu bağlamda, CHP hükümetinin emperyalizmden ve oligarşiden yana, dolayısıyla halkın aleyhine olan tüm ekonomik karar ve uygulamalarını teşhir etmek umudunu kişilerde yada burjuva partilerinde değil, kendi güçlü kollarıyla kurulacak olan devrimci demokratik halk iktidarında olduğunu anlatmak, yaşadığımız günlerde devrimcilerin görevidir. *Hükümetin halkın aleyhine karar ve uygulamaları karşısında, faşist güçler de "benzeri eleştirilerle"(!) hükümeti saldırıyor diye pasif kalınması, toplumsal muhalefeti faşistlerin demagojisine terk etmek ve dolayısıyla halka ihanet etmek anlamına gelir.* Devrimciler hükümetin halkın aleyhine ekonomik karar ve uygulamaları karşısında devrimci bir muhalefet sürdürecek; toplumsal muhalefetin belli kesimlerinin, havalı kırılganlığına uğrayıp, bugün "sol" bir görünümle, AP ve özellikle MHP'de somutlaşan faşist demagojinin denetimini altına girmelerini engellemek durumundadırlar. Her konuda olduğu gibi, bu konuda da işçi sınıfının bağımsız siyasal hareketini yaratmaya yönelik devrimci bir anlayış faşizme karşı savaşın tek güvencesidir.

ECEVİT-KARAMANLIS BULUŞMASI VE SONRASI

Geçtiğimiz günlerde, devalüasyonla birlikte günlük gazete manşetlerini işgal eden, hatta devalüasyonu ve sonuçlarını gazetelerin arka sayfalarına iten bir başka olay Ecevit ve Karamanlis'in Montreux'de buluşmaları oldu. Özellikle buluşma sonrasında Türkiye-ABD ilişkilerinde ortaya çıkan "kritik"(!) durum devalüasyon tartışmalarına son verdi. "Milli birlik ve beraberlik" sloganlarının tekrardan ön plana çıkmasına neden oldu.

Ecevit hükümetinin kurulmasıyla birlikte, Kıbrıs sorununa taraf olan iki ülkenin uzlaşmayı sağlamak üzere görüşmelere başlamasının ortamı doğdu. Ecevit bu ortamda, egemen Sınıflar, hükümeti ve partisi açısından son derece "akıllı" bir zamanlama ile devalüasyonla çekişirler, dolayısıyla dikkatleri dış "sorun"lara çekerek Karamanlis ile görüşmeye gitmiştir. Bugün Kıbrıs sorununun çözümü hem Ecevit'in hem de Karamanlis'in iktidarlarını doğrudan doğruya ilgilendirmektedir. (Yunanistan'da, Papandreu'nun muhalefetteki orta-sol Pasok partisinin baş muhalefeti konusu Kıbrıs sorunudur; Pasok bu konuda son derece şoven, uzlaşmaz ve anti-ABD bir siyaset izlemektedir.) Ecevit öden vermeye yanaşan, Karamanlis fazla saldırgan olmayan tutumlarıyla Montreux zirvesinde Kıbrıs sorununu "çözme" platformunu varattılar. Bu arada, Ecevit, Carter'in dışişleri bakanı Vance'in bazı sözlerini bahane ederek ABD'ye karşı "sert bir çıkış"(!) yapmıştır. Tekeleci sermayenin basın organları tarafından alkışlanan bu "sert çıkış", aslında ABD'nin zaten yeniden başlatılacak; askeri yardımını vermesini kabulştürmeye ve bu durumu Yunanistan nezdinde ve uluslararası düzeyde halkı ve meşru göstermeye yönelikdir

Ecevit, emperyalizmin çizdiği sınırlar içinde "anti-emperyalist"(!) sınırlar içinde Üstelik bu "anti-emperyalizm" 30'lu devalüasyonun toplumsal ve siyasal etkilerini bastırma yöneltir.

Olayın çarpıcı yönü, yine, "solcu", "devrimci" gazete ve yazarlarımız tarafından 1964'lerde Kıbrıs sorunu çerçevesinde ABD devlet başkanı Johnson'un yazdığı bir mektuba İnönü'nün verdiği "Yeni bir dünya kurular, Türkiye yerini alır" cevabı karşısında sarhoş olan küçük burjuva radikalleri ve reformistleri, ABD'nin "temkinli" adamı İnönü'yu "anti-emperyalist"(!) olarak ilan etmişlerdir. Ecevit'in son günlerde söylediği, "Türkiye bütün ilişkilerini yeniden kurar" sözleri karşısında, bugün aynı gevrekler, özellikle Cumhuriyet "kadro"su, 1964'lerdeki sarhoşluğu kapıp (Ecevit'in emperyalizmin has örgütlerinden IMF'ye teslim olmanın rekorunu kırdığı günlerde) Ecevit'i "anti-emperyalist" olarak ilan etmekte, tam da tekeleci sermayenin çıkarlarının gereğini yaparak, "bu ulusal meselede ulusal beraberliği bozmadık gerekir" deyip herkese veriyansın etmekteydiler. *Buğün apaçık ortadadır ki, başta "Kıbrıs sorunu" olmak üzere, ülkemizdeki tüm gelişmeler, Türkiye'nin emperyalizmden bağımsız bir politikaya yönelmesi yönünde değil, emperyalist güçlerle ilişkilerinin yeniden düzenlenmesi ve pekiştirilmesi yönündedir.* Yeni bir dünya kurularak, Türkiye'nin bu dünyadaki yerini alması" emperyalizme ve onun yerli ortaklarına karşı bağımsız bir tavır sürdürebilecek olan halkın kendi iktidarını kurmasıyla mümkün olabilir.

YAŞASIN TÜRKİYE VE YUNANISTAN HALKLARININ KARDEŞLİĞİ!

DEVİRİMCİ HAREKETİN YİĞİT BİR MİLİTANİ FAŞİST KATİLLERCE KATLEDİLDİ

Mahmut Yıldırım arkadaş için memleketi olan Sivas'ta düzenlenen tören

EYÖD Yönetim Kurulu Başkanı arkadaşımız Mahmut Yıldırım, Erzurum'un en işlek caddesi olan Cumhuriyet Caddesi'nin bitiminde, Tebriz Kapı mevkiinde bulunan Çifte Minarelerde faşist katillerin kurduğu pusu sonucu öldürüldü.

Faşist katillerin kurduğu pusuya düşen Mahmut Yıldırım arkadaş kendisini kahramanca savundu.

Mahmut Yıldırım arkadaş, Erzurum'da verilen anti-faşist mücadelesinin önde gelen militanlarından. Geçmişin birinin öne pek fazla yararlanamayan Erzurum'daki devrimci hareket, asıl olarak 1975'ten sonra gelişmeye başlamıştı. Gelişen devrimci hareketi engellemek isteyen resmi ve sivil faşist güçler, devrimciler üzerine çeşitli baskılar yönelttiler. Faşistler, toplu halde okullarına giden arkadaşlarımıza saldırılar düzenlerken; kendilerini savunma durumunda olan devrimcilerle polis baskısı yapmış, devrimcilerin kaldıkları evlere baskınlar düzenlemiştir. Bütün bunlar devrimcilerin kararlı mücadelesini engelleyememiş, bu da faşistlerin daha da hırçınlaşmasına, saldırılarını artırmalarına yol açmıştır. Bu saldırılardan biri Mahmut arkadaşın ölümü ile sonuçlandı.

Mahmut arkadaşın öldürülüşünün ertesi günü cenazeyi olarak bir tören düzenlemek isteyen devrimciler, Vali ve Emniyet Müdürü'ne başvurular. Vali ve Emniyet Müdürü. "48 saat önce müracaat etmeliydiniz" diyerek izin vermediler. Oysa Mahmut arkadaşın ölümünün üstünden ancak 17 saat geçmişti. Bunun üzerine devrimciler hastanede toplandı, bütün engellemelere rağmen cenaze arabası ile birlikte Hastaneden Havuzbaşı'na kadar yürüdüler. Burada bir konuşma yapıldıktan sonra and içildi. Polisler cenazeyi alarak Sivas'a götürmek için yola çıktılar. Devrimciler de Sivas'a gidecek olan otobüsleri binmek üzere, Cumhuriyet

MAHMUT YILDIRIM (1955-)

Mahmut Yıldırım arkadaş yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak 1955 yılında Sivas'ın Divriği ilçesinde doğdu. Liseyi Erzincan'da bitiren Mahmut arkadaş çok genç yaşta devrimci mücadele içerisinde yerini aldı.

DGDF'ye bağlı Erzurum Yüksek Öğrenim Derneği'nin başkanı olan Mahmut arkadaş, faşizme karşı dış mücadelelerin kararlı, yiğit bir militanı ve önderiydi.

Yaman bir örgütleyici olan, sınıf mücadelesini doğru kavrayan Mahmut arkadaş, öğrenci hareketi içindeki mücadeleyle yetinmemiş, "devrimci gençlik yükselen halk eylemlerinin ön safına" şiarı doğrultusunda yoksul Kürt köylülerinin, deri işçilerinin, Divriği maden işçilerinin, Aşkale işçilerinin direnişlerinde aktif bir şekilde yer almıştır.

Kitlelerin içinde, onlardan biri olarak mücadele eden Mahmut Yıldırım arkadaş, alçak gönüllüğü, savaçılığı, disiplinli tavırları ile örnek bir proleter devrimci idi.

MÜCADELESİ BİZLERE ÖRNEK OLSUN

yet Caddesi boyunca bildiri dağıtarak yürüdüler. CHP binası önünde bir faşistin provokasyonunu bahane eden polis ve jandarma, kitlenin üzerine saldırdı. Bu arada bir çok arkadaşımız yaralandı. CHP binasına sığınan arkadaşlarımız CHP yöneticileri tarafından polise teslim edildi. Bir çok arkadaşımız gözaltına alındı. Çeşitli engellemelere rağmen, bir grup arkadaşımız Sivas'taki törene katıldı.

Mahmut arkadaşın cenazesi pazar akşamı Sivas'a geldi. Ertesi sabah saat 10'da cenaze alınarak; en önde Mahmut arkadaşın büyük bir resmi, onun arkasında DGDF pankartı olmak üzere yü-

riyüşe geçildi. Binlerce kişi şehrin içinde geçerek "Mahmutlar ölmez", "Mahmut'un katli oligarşi", "Tek yol devrim" sloganlarını haykırarak mezarlığa kadar yürüdü. Mahmut arkadaşın devrimci kişiliğini, kararlı mücadelesini anlatan bir konuşmadan sonra, devrim andı içilerek dağıldı.

Mahmut Yıldırım arkadaşın ailesi için bir bağış kampanyası açılmıştır, duyurulur. Katılım adresi: Y.Yalçın Erdil, TC Ziraat Bankası Tebriz Kapı Şubesi, Hesap No: 9631, ERZURUM

Kırılmaz mı?
Sana kurşun sıkan
Canını alan ihanetin elleri

İşmaz mı?
Gökleşmiş kanun toprakta
Kıpkızıl

Kinlenmez mi?
Tüm yoldaşların
Her ölümden faşizme karşı

Durur mu?
Onurlu kavgamız
Senin toprağa düşmenle

Bugün bir kez daha gördük
MAHMUT YOLDAŞ
Bir kez daha gördük
Bir gidenle binlerin doğduğunu

Bir kez daha gömdük acıyı kalbimize
Ölmesini bilen yiğit MAHMUT YOLDAŞ
Ant olsun sana
Sarsacak toprağı
Çelik adunlarımız
Ant olsun sana.

KORAY DOĞAN, BİR SOYLU KAVGADA DÜŞEN AMA MİLYONLARCA EMEKÇİNİN YÜREĞİNDE DOĞAN BİR UMUT GÜNEŞİDİR

Koray Doğan, 12 Mart faşizminin azgın saldırı günlerinde katledilen yoldaşlarımızdan biriydi.

Bundan altı yıl önce, 8 Mart 1972'de oligarşinin kiralık katilleri tarafından sırtından, kahpece vurularak öldürüldü.

Koray Doğan Yoldaş; tüm yaşamını devrim mücadelesine adanmıştı. Sade bir hayat, inanç, kararlılık ve fedakarlık dolu bir mücadele çizgisi sürdürdü. 12 Mart öncesinde DEV-GENÇ'in çok yönlü mücadelesinin önde gelen militanlarından olan Koray Doğan, 12 Mart açık faşist diktatörlüğünün

karanlığının ülkemizin ve emekçi yoksul halkımızın üzerine çöktüğü dönemde de devrimci hareket içinde önemli görevler yüklenildi. Gizli çalışma şartlarının ve faşizme karşı aktif direnişin pek çok önemli görevini üstlendi ve başarı ile yerine getirdi. Oligarşinin ülkemiz tarihinin belki en büyük takibi koşullarında bölünmeye uğrayan THKP-C'nin devrimci çizgisini büyük bir kararlılıkla savundu.

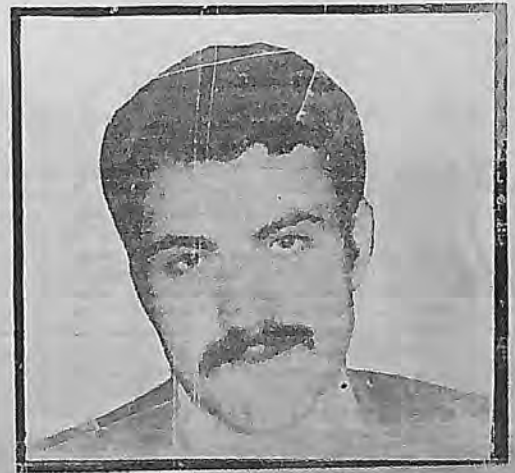
8 Mart günü faşist katillerin kurduğu kahpe pusuda yaralı olarak ele geçirilip Koray Doğan Yoldaş, hastanede, ölüm yatağında

kendisine yapılan işkencelerde ser verdi, sır vermedi. Yoldaşlarına ve devrimci harekete olan bağlılığını son nefesine kadar korudu. Bu soylu kavgada hayatını kaybeden yüzlerce devrimciden biri olurken milyonlarca emekçinin yüreğinde parlayan bir umut güneşi oldu.

**KORAY DOĞAN
YOLDAŞ, MEMLEKETİ
ÜRGÜP'TE ANILDI**

Koray Doğan Yoldaş, 13 Mart günü Ürgüp'te kalabalık bir halk topluluğunun katıldığı Halk Geceği'nde anıldı.

Koray Doğan'ın hayatının ve mücadelesinin anlatıldığı gecede, sık sık "Zam, zulüm, işkence; işte faşizm", "Koraylar ölmez", "Katil oligarşi" sloganları atıldı.

EĞİTİM ENSTİTÜLERİ İLE İLGİLİ DANIŞTAY KARARLARININ UYGULANMASI İÇİN AÇILAN KAMPANYA SÜRÜYOR

Bilindiği gibi, CHP Hükümetinin Milli Eğitim Bakanı, Danıştay'ın Eğitim Enstitülerine iki yıldır yasalara ve yönetmeliğe aykırı bir şekilde yapılan "sözlu" sınavları iptal etmesine rağmen bu kararın uygulanmaması CHP'nin reformist, sınıf uzlaşmacı politikasının bir sonucu olarak ortaya çıkan bu karar, kamuoyunun büyük tepkisine neden olmuştur. Sol içindeki CHP kuyrukçusu bazı siyasatlar de ya CHP'nin bu kararını desteklemiş, ya da sessiz kalmışlardır.

Bu durumda Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu; 1. CHP'nin reformist, sınıf uzlaşmacı niteliğini ortaya koymak ve teşhir etmek, 2. CHP'nin kamuoyunda geçiştirmeye çalıştığı Eğitim Enstitüleri konusunun canlılığını korumak, 3. Eğitim Enstitüleri öğretime açıldığında gelişecek olaylar karşısında halkı şimdiden uyararak, 4. Eğitim Enstitülerindeki devrimci hareketi örgütlemek, faşist işgalleri kırmak için ilk adımı atmak doğrultusunda bir kampanya açmıştır.

Türkiye çapında afişleme, bildiri, yazılama, bölgesel toplantılar, kahve toplantıları, kampanyanın halka anlatılması ve maddi yardımlarının sağlanması, okul işgalleri, İstanbul ve İzmir'den Ankara'ya yürüyüş bu kampanyanın birer parçası idi. Bütün bu çalışmalar CHP'nin çeşitli engellemelerine rağmen gerçekleştirildi.

İstanbul'dan 100, İzmir'den 50 kişilik gruplar halinde, 23 Şubat günü, 4 gün sürecek olan yürüyüş başlatıldı. Bütün engellemelere, tehditlere rağmen süren yürüyüş boyunca geçilen yerlerde bildiriler dağıtılmış ve kampanyayı anlatan konuşmalar yapılmıştır.

Çarşamba akşamı Ankara dışında kalıp, Perşembe sabahı Ankara'ya gireceği Valiliğe bildirildiği halde, İstanbul'dan gelen grubun Kızılcahamam'da, İzmir'den gelen grubun da Polatlı'da polis tarafından önleri kesilmiş, Ankara dışında kalmaları engellenerek Ankara Toplum Polisi Merkezi'ne getirilmişler, arabalarda bulunan izni bildirici, afiş, pankart ve kitaplara el konulmuştur. Daha sonra Ankara'da yapılacak yürüyüş de izin verilmemiştir. Buna rağmen Perşembe günü Kuruluş'tan Milli Eğitim Bakanlığı'na kadar bildiri dağıtılarak yürünmüştür, Eğitim Enstitüleri ile ilgili talepler Bakan'a iletilmek istenmiştir. Ancak önceden randevu alınmış olduğu halde, Milli Eğitim Bakanı Bakanlık'ta bulunmamış, bütün girişimlere rağmen görüşme sağlanamamıştır. Daha sonra geniş bir basın toplantısı düzenlenerek yürüyüşün değerlendirilmesi yapılmış ve kamuoyuna açıklanmıştır.

Belli eksikliklerine rağmen, kampanya eylemleri başarıya ulaşmış ve yıllardır faşist işgal altında bulunan Eğitim Enstitülerinde faşist işgallerin kırılması doğrultusunda ileriyeye yönelik bir adım olmuştur.

DADAĞLI KÖYÜNDE HALKIN DÜZENİ KARŞI MUHALEFETİ YÜKSELİYOR

Tütünlerine düşük randıman ve emeklerinin altında fiyat verilen Sarıgöl'ün Dadağlı köyü üreticileri, 13 Şubat günü, ilçeye bir yürüyüş yaparak fiyatları protesto ettiler.

Tütün baş fiyatının üreticinin emeğinin çok altında tespit edilmesinden başka, tütünlerinin iyi kaliteli olması ile tanınan Dadağlı köyü halkının faşizme karşı olması nedeniyle MHP yanlısı eksperin de kasıtlı bir tutum içine girmesi, üreticilerin eyleme geçmesine neden oldu.

Alınan gelen MHP yanlısı eksperin "Benim listemde 25-39 lira arasında fiyat var, daha fazla fiyat yok. Daha fazla fiyat veren tüccarlara tütününüzü satın" demesi üzerine, üreticiler yedi sekiz ay emek verdikleri tütünlerini 10-15 liraya tüccarlara vermişlerdir. Fakat ertesi gün tekrar gelen eksperin listesinde 54 liralık tütün çıkması üzerine eksperin rehlin olarak direniş başladı. Köylüler köyün girişinde dört tonluk su tankeriyle barikat kurdular. Kadın, erkek, yaşlı, çocuk, herkesten katılımıyla direniş güclendi. Alışın uzağı jandarmaların, kaymakamın, bir CHP il genel meclisi üyesinin köye gelmesine ve baskılarına rağmen, direniş ertesi sabah saat 5'e kadar sürdü. Manisa'dan gelen baş eksperin durak fiatla satılan tütünlerin tüccardan geri alınacağına dair söz vermesi üzerine, rehlin tutulan MHP yanlısı eksper, kaymakam, jandarma komutanı, CHP Manisa İl temsilcisi ve CHP'li bir gazeteci serbest bırakıldılar.

15 Şubat günü sabahı yeniden köye gelen jandarmalar olaydan sorumlu tuttıkları 15 köylüyü götürmek istediler. Bunun üzerine köylüler "15 kişi değil, 1000 kişiyiz. Hepimiz saveya geleceğiz" diyerek direndiler. Daha sonra tüm köy halkı traktörlere binerek, Sarıgöl savcılığına doğru yola çıktılar. İlçenin girişine 1 kilometre kala konvoyun önu barikat kuran jandarmalar tarafından kesildi. Ve köylüler traktörlerinden indirilerek arandı. Arama bittikten sonra üreticiler, "Tütünde sömürüye son", "Bıcağ kemige dayandı, işçi köylü uyandı", "Tütün bizim canımız, oligarşi düşmanımız" sloganlarını atarak düzenli sıralar halinde yürüyüşe geçtiler.

Savcılığın önünde toplanan köylüler, savcının "Tamam, kimseyi bir daha çağırmasaydım. Şimdi dağıtın artık, muhababınız ben değil Tekel'dir" demesi üzerine, tekrar düzenli sıralar halinde, yürüyüşe başladığı yere kadar sürdüler, traktörlere binerek köylerine döndüler.

Köyde yapılan toplantıda savcının değerlendirmesine yanıtla Dibe köylüleri güldürerek halka duyuru yapıldı. Bu direnişin bir tutus olmadığa, gerçek kurtuluşun ancak halkın örgütlenmesiyle gelebileceği vurgulandı.

DİRENİŞİMİZ SON DEĞİL, KURTULUSA KADAR SÜRECEK!

Dadağlı Köylüleri adına bir grup devrimci

GİRESUN EĞİTİM ENSTİTÜLERİ MITİNGİ

11 Mart cumartesi günü "Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu"nu tarafından Eğitim Enstitülerine düşük puanla alınan faşistlerin atılması ve Danıştay kararlarının uygulanması için bir miting ve yürüyüş düzenlendi. 2000 kişinin katıldığı mitingte yol boyunca "Katil Oligarşi", "Tek Yol Devrim", "Faşistler Gidecek Eğitim Sürecektir", "Kabrolsun Faşizm" sloganları haykırıldı.

MALATYA'DA FAŞİST TERTİP VE SALDIRILAR PÜSKÜRTÜLECEKTİR

Ülke çapında devrimci güçlere yönelik faşist tertip ve saldırılardan bir tanesi de Malatya'da düzenlendi.

Eski Malatya Valisi Refet Küçükıtyakı'nın yerine atanan yeni Vali Cahit Bayar'ın Küçükıtyakı'nın izinden gideceğini söylemesi ve Emniyet Müdürü'nün de açık açık 'gütmenden önce en az 10 komünist öldü-

receğim" demesinin arkasından, faşist saldırılar da alabildiğine hızlanmaya başladı.

Son zamanlarda Malatya Emniyet Teşkilatı'ndaki Ulku Ocaklı polisler tarafından Pol-Bir kuruldu. Pol-Bir'in açılış töreninde Emniyet Müdürü ve Ulku'nun bir konuşmasına yaptı. Pol-Bir'in kurulmasından sonra Pol-Bir üyesi polisler, MHP Gençlik

Kolları üyeleri, HK ve HY taraftarlarına ait iki derneğe karşı saldırılar düzenlediler. HK ve HY taraftarlarının, saldırılara karşı düzenledikleri gösteri sırasında faşistler tekrar saldırdı.

Faşist saldırganların içinde bulunan Namık Durkan'ın bir cipin arkasına saklanarak ateş ettiği, çevredekilere görülmüştür. Bu saldırılar sırasında, liseden çıkan öğrencilerden Hasan Yasin ile Mehmet Korkmaz vurularak ölmüşlerdir. Daha sonra, faşist katiller Malatya, 716 plakalı polis cipiyle kaçmışlardır.

Olaydan hemen sonra, o sırada Barış İş Hanı'ndaki TÖB-DER şubesinden çıkmış olan Ali İhsan Pektaş polisler tarafından yakalanarak kondisince 10-11 Mart günleri aralığında olarak işkence yapılmış, faşistlerin işlediği cinayet, kopyalandı ve bir başka Malatya'lı devrimci olan Zeynel Meho-

oğlu'na (Battal Mehetoglu'nun kardeşi) yıkılmak istenmiştir.

Malatya'da faşist güçlerin saldırıları ve düzenledikleri bu tertip, ülke çapındaki devrimci güçlere karşı yönelen saldırıların bir parçasıdır. Faşist güçlerin böyle bir saldırı ve tertibe girişmelerinin bir nedeni de solu geçinen bazı grupların sorumsuz ve sakat bir tutum içinde bulunmalarıdır.

Olaydan bir süre önce HK tarafından dağıtılan bir bildiriye, Devrimci Yol aleyhinde son derece çirkin ve sorumsuz ifadeler kullanılmıştır. Böyle bir tutum, faşist güçlere tertip düzenlemeleri için adeta bir davetiye olmuştur.

Devrimciler faşist tertip ve saldırılara karşı tutarlı bir mücadele çizgisini kararlılıkla sürdürecektir, tüm kararlık tertip ve saldırıların önüne geçilecektir.

**ESKİŞEHİR'DE FAŞİZMİ,
HAYAT PAHALILIĞINI,
VE SİYASİ CİNAYETLERİ
PROTESTO MİTİNGİ YAPILDI**

Eskişehir'de halkın büyük ölçüde katıldığı, siyasi gerçekleri açıklamayı amaçlayan bir miting ve yürüyüş düzenlendi. Devrimciler, miting öncesi yapılan çalışmalarında ve miting sırasında halka faşizmin yüzünü teşhir ettiler.

Devrimciler, miting öncesinde Eskişehir'in dört bir yanına dağıldılar. Mahallelerde, kaza ve köylerde kahve toplantıları düzenlediler. Eskişehir halkının ilgi ile izlediği, siyasi gerçekleri açıklayan, halkı miting'e çağıran konuşmalar yapıldı. Pazar yerlerinde eylemler gerçekleştirildi. Fabrika önlerinde bildiriler dağıtıldı. Eskişehir'in her yanı miting afişleri ile kaplandı. Bu arada HK oportünistlerinin miting'i baltalama çabalarından da söz etmek gerekir.

Miting bazı eksikliklerine rağmen başarılı oldu. Otopazı alanında yapılan konuşmalarda, günümüzün siyasi sorunları dile getirildi. İşçi ve köylülerin sorunlarını bizzat işçi ve köylü arkadaşlar yapıldıkları konuşmalarda anlattılar. Konuşmalardan sonra düzenli bir şekilde yürüyüş geçildi. Yürüyüş boyunca atılan sloganlarda halkın devrimci talepleri dile getirildi. Yürüyüş Şeker Alanı'nda devrim andı okutulduktan sonra dağılılarak son buldu.

**TEKSTİL
SENDİKASI
EDİRNE ŞUBESİNDE
MÜCADELE**

Tekstil Sendikası Edirne Şubesi'nin yapılması gereken olağan kongresi ile ilgili mücadele iyice kızışmıştır. İki aydan beri kongrenin yapılacağı söylenmesine rağmen mevcut yönetim, kongre tarihini hala tespit etmemiştir. Devrimci işçilerin yönetimi alacağından kuşkulanan sarı-reformist özü açığa çıkan şimdiki yönetime talip olan revizyonistler anlaşarak, kongreyi erteleyip güç toplamak çabasındadırlar.

Bu arada devrimci işçiler, yoğun bir çalışma içine girdi. İşçilerin toplu halde bulunduğu koy ve kahvehanelerde konuşmalar yapmakta, bildiriler dağıtmakta, sarı reformist-revizyonist sendikacılık anlayışını teşhir etmekte, devrimci sendikacılığın ilkelerini anlatmaktadırlar. Yeni kurulan Edirne İşçi Birliği de bu konuda gerekli çalışmayı sürdürmektedir.

İki buçuk yıldır tepeden yönetici atayarak sendikayı yönetenler, işçiyi güvenmeyenler, mutlak alaşağı edileceklerdir.

**DEVİRİMCI İŞÇİLER
SENDİKA YÖNETİMİNE!**

**YERALTI MADEN-İŞ
SENDİKASI
DISK'E KATILDI**

DISK Genel Yönetim Kurulu 14-15 Şubat günleri yapmış olduğu toplantıda, Yeraltı Maden-İş Sendikası'nın 1975 yılından bu yana beklediği, DISK'e katılma kararını oybirliği ile aldı.

Yeraltı Maden-İş Sendikası'nın bu konuyla ilgili olarak yaptığı açıklamada, Sendika'nın 1975 yılında toplanan kurucu kurulunun ilk kararının işçi sınıfının birliği ve DISK'e katılma doğrultusunda olduğu, ancak bu işlekle defalarca önceki DISK yönetimine iletilmiş halde gereksiz olarak olumlu cevap alınmadığı belirtilmiştir.

Açıklamada daha sonra, "Bugüne kadarki tüm çalışmalarında kendimizi DISK dışında görmemiş ve çalışmamış olmamız sonucu yeni DISK yönetiminin olumlu ve doğru kararıyla üyelige kabulümüz kararlaştırılmıştır. Artık maden işçilerinin işyerlerinden başlayıp düzene kadar utanan haklarının alınması mücadelesinde sürdürülen devrimci dayanışma ve birlik, DISK çatısı altında sürdürülecektir" denildi.

YAŞASIN

**KIZILAY ETİMESGUT İŞÇİLERİNİN
BİLİNCİ, VE KARARLI MÜCADELESİ**

Tek Eğitim Büro İş Sendikası, 4 Mart Cumartesi günü Kızılay Derneği Etimesgut Merkez Deposu'nda greve çıktı. 170 işçinin hepsi ekme ve onur mücadelelerinde grev silahlarını kullanmaya başladılar. Kızılay Derneği Genel Başkanı Recai Ergüder, işçilerin sendikalaşmasına karşı olduğunu basına açıklarken, işçilerin toplu sözleşme hakkını tanımazken, gazetelerde verdiği yalan dolu yanıtlara, işçilerin en azından 5500 lira aldığını söyledi. 27 demokratik örgüt, Kızılay Derneği yöneticilerinin bu tavrını "çağdışı" olarak nitelendirdi ve "İşçilerin ekme ve onur mücadelesinde sonuna kadar yanlarında olduklarını kamuoyuna" açıkladı.

Etimesgut Merkez Depo işçileri, kurtuluşlarının toplu sözleşme olmadığını, insanca yaşama mücadelelerinin, ekme ve onur mücadelelerinin, üretkenlerin aynı zamanda yönetenler durumuna

geçtiğinde başarıya ulaşabileceğini biliyorlar.

Grev yeri Ankara'nın dört bir yanındaki fabrikalardan, mahallelerden, okullardan gelen emekçilerle dolup taşıyor. Davullar çalınıyor, halaylar çekiliyor. Faşistlerin oldukça etkin olduğu Etimesgut bölgesinde "KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ" pankartı önünde, faşizm tüm emekçilerce lanetleniyor. Tüm emekçiler, örgütlü mücadelenin gücünü görüyorlar. İşçi sınıfının devrimci bir sendikamın saflarında örgütlü-kenki gücünü yaşıyorlar.

Tüm emekçiler, devrimciler, yurtseverler, Kızılay Etimesgut Merkez Deposu işçilerinin ekme ve onur mücadelesini desteklemektedir.

**MÜCADELEMİZ ORTAK,
KURTULUŞUMUZ BİRDİR.**

ANILARI ÖNDERİMİZ, YAŞAMLARI ONURUMUZ

RAMAZAN DOĞAN FAŞİSTLERCE KATLEDİLDİ

20 Şubat 1978 tarihinde, Denizli'nin Çal ilçesinin Doğal Köyü'nde, Denizli Ticaret Lisesi öğrencisi olan Ramazan Doğan arkadaşımız şubat tatilinde köyünde olduğu bir sırada, koy içinde yazılama yaparken faşistler tarafından vurularak öldürüldü. Nazif Korkut arkadaşımız da ağır bir şekilde yaralandı.

Olay günü köye gelen jandarma, o sıra sayılara az olan devrimcilerle

ALİ NECİP BOZALIOĞLU ZARA'DA MEZARI BAŞINDA ANILDI

31 Aralık 1976'da ölen, İstanbul DCSA öğrencisi, Ali Necip Bozalioğlu, Devrimci Yol taraftarları

re cenaze töreni yaptırmadı. Ramazan arkadaş toprağa verildi. Ertesi gün çevreden gelen kalabalık bir devrimci grubu, jandarmanın bütün engelleme çabalarına rağmen, halkla birlikte Ramazan arkadaşın mezarı başına giderek tören yaptı.

Köyün çıkışında jandarma 24 arkadaşımızı Çal Askerlik Şubesi'ne götürerek gözaltına aldı, ertesi gün de 4 arkadaşımız tutuklandı.

nın önderliğinde, halktan ve devrimcilerden oluşan kalabalık bir topluluk tarafından anıldı.

**DEVİRİMCI
HAREKETİMİZİN
KARARLI MİLİTANİ
CEMAL AYDIN'I
YİTİRDİK**

Geçtiğimiz Şubat ayı içinde Adana Ziraat Fakültesi ilercisi, devrimci öğrencilerinin, akademik haklarını elde etmek doğrultusunda başlattıkları açık grevinde arkadaşlarımızın mücadelesini desteklemek, faşist saldırıları onlarla birlikte göğüslemek için grev yerine gelen Cemal Aydın arkadaş, aygının kayması sonucu yüksek bir yerden düşerek ağır yaralandı. 10 gün komada kalan Cemal arkadaş 20 Şubat günü, kurtarılamayarak öldü. Cenazesi devrimciler ve ailesi tarafından hastaneden alınarak, "Cemaller ölmez" sloganlarıyla evine götürüldü. Daha sonra cenaze otopaslarla Sivas-Şarkışla Kaymaklığına götürüldü ve burada yapılan bir törenle gömüldü.

Devrimci yolda kararlı bir militan olan Cemal Aydın, kısa fakat mücadele dolu yaşamında alçak gönüllü bir devrimciydi. O, devrim mücadelesinde yaşamını kaybeden yüzlerde devrimci den biri oldu.

**ÇETİN BAY FAŞİSTLERCE PUSU KURULARAK
KATLEDİLDİ**

halkının sevdiği, saydığı bir devrimci olan, faşizme karşı mücadeleye tüm gücü ile katılan Çetin Bay adlı arkadaş, onun varlığından tedirgin olmaya başlayan faşist katiller tarafından 21 Şubat günü kurulan kahpe bir pusuda katledildi.

Ardahan'da yükselen devrimci mücadeleyi engelleyebilmek için oligarşinin maşası faşist katiller bir arkadaşımızı daha pusuya kurarak katlettiler.

Devrim davasına olan inancı sayesinde, kısa zamanda Ardahan

Çetin arkadaşın ölümü üzerine devrimciler ve halk, cenazeyi hastaneden alarak şehir içinde anti-faşist gösterileri yaptılar. Ertesi gün Çetin Bay arkadaşın cenazesi halkın geniş katılımıyla toprağa verildi.

Halk tarafından linç edilen Çetin Bay'ın katili Davut Yağmur ise 3 Mart günü Erzurum'da hastaneden ölmüştür.

PARTİ-CEPHE İLİŞKİLERİ

Partileşme süreci kavramı, ülkemizde proletarya partisinin yaratılmasının temel siyasi görevi halkası olarak kabul edilmesi; buna karşılık, bu görevin (mevcut grupların birleştirilmesi veya başkaca yollarla) başlatıp yerine getirilmesinin olanaksız olduğu tespitlerinin bir sonucu olarak; ve ülkemizde, proletaryanın öncü savaşı partisinin yaratılabilmesi için *bilinçli, örgütlü ve sistematik* bir mücadele yürütülmesi zorunluluğunun bir ifadesi olarak ileri sürülmüştür. Bu bakımdan, partileşme sürecine ilişkin tüm sorunlar, proletarya partisine ve ülkemiz devrimine yaklaşımlarla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Partileşme sürecine ilişkin sorunların tartışılması, bir bakıma, ülke devrimine ve proletarya partisine ilişkin sorunların dolaysız bir tartışması da sayılmalıdır.

Bu yazımızda da, bu konudaki tartışma konusu olan bazı teorik sorunlar üzerinde duracağız.

PARTİ-CEPHE İLİŞKİLERİ ÜZERİNE

"Cephe" kavramına daha önce, direniş komitesi sorununu tartışırken değinmiş ve direniş komitelerinin en geniş anlamıyla, halk iktidarının birer nüveleri-çekirdekleri olarak ele alınması gerektiği fikrini ileri sürmüştük. Soruna bu şekildeki bir yaklaşım, beraberinde direniş komitelerinin, halk cephesinin veya cephesel örgütlenmenin birer örgütsel-alt birimi olarak; halk komiteleri olarak ele alınmasını da gerekli kılıyordu. Bugün cephe-parti ilişkileri üzerine yapılan tartışmalar çoğunlukla bu nokta üzerinde toplanıyor.

Bu konuya ilişkin sorunları belli başlı noktalarda tartışmaya geçmeden önce, bu konudaki daha önceki görüşlerimizi hatırlamak yararlı olacaktır. Devrimci Yol'un 13. sayısında bu konuya ilişkin olarak şöyle söyleniyordu:

"Direniş komiteleri, (halk yığınları içinde gelişen anti-faşist dayanışma eğilimlerinin) devrimci bir doğrultuya kanalize edilmesi, bağımsız bir Devrimci Hareket'in halk iktidarını hedefleyecek şekilde ve tüm anti-faşist halk güçlerinin birleşik devrimci savaşının örgütlenmesi doğrultusunda kavranılmasının bir gereği olarak ortaya çıkmıştır.

"Direniş komiteleri, en geniş anlamda devrimci halk iktidarının birer nüveleri olarak kavranmalı ve bu doğrultuda derinleştirilip geliştirilmelidir.

"Direniş komiteleri mücadelesinin başarıya ulaştırılabilmesi, böyle bir devrimci önderliğin (proletaryanın öncü savaşı partisinin) varlığına kopmaz bir şekilde bağlıdır. Elbette bu, direniş komitelerini yaratma mücadelesinin ertelenmesi şeklinde anlaşılabilir. Parti ve cephenin yaratılması uğrunda mücadele ikincinin birinciyeye bağlı olduğu, diyalektik bir bütünlük içinde kavranabilir. Cephenin yaratılması uğrunda mücadele, partinin yaratılması uğrunda mücadeleyi güçlendirir..."

Direniş komiteleri çerçevesi içerisinde ileri sürülen bu görüşlerin, sorunu kalın hatlarıyla ortaya koyduğu söylenebilir. Buna rağmen bu çerçeve içerisinde giren bazı tartışmaları ele alarak, sorunu biraz daha açmak yararlı olacaktır.

Kuşkusuz ki, anti-faşist, anti-oligarşik halk güçlerinin en geniş anlamdaki *halk cephesi* proletaryanın doğru bir önderlik çizgisi ile, ideolojik-politik ve örgütsel alandaki doğru bir rehberliğiyle oluşturulabilir. Başta işçi sınıfı ve köylülük olmak üzere tüm anti-faşist ve anti-oligarşik halk sınıflarının *birliği* ve devrimci bir savaş çizgisindeki ortak *eylemi* ancak bu koşulda oluşturulabilir. Halk güçlerinin bu birliğini *örgütsel* alanda gerçekleştirecek (halk cephesini oluşturacak), bu birliğin devrimci bir siyasi çizgi izleyerek zafere ulaşmasını ve halk iktidarını kurmasını sağlayacak, doğru devrimci bir rehberlik ise ancak proletaryanın öncü-savaşı partisi tarafından gerçekleştirilebilir. Bu koşul olmaksızın gerçek anlamdaki halk cephesinin oluşturulması ve halk iktidarının kurulmasıyla sonuçlanacak bir zafere ulaşması olanaksızdır.

Ancak bütün bu doğru tespitlerden hareketle "bugün içinde bulunduğumuz koşullarda proletarya partisi bulunmadığına göre, proletaryanın önderliği de bu nedenle gerçekleştirilemeyeceği"ne göre, anti-faşist halk güçlerinin birliğini sağlamak için mücadele etmenin ve direniş komitelerini de bu doğrultuda kavramanın gereksiz olduğu" şeklinde sakat bir sonuca varılamaz. Çeşitli oportünist gruplar tarafından savunulan bu sakat görüşler, örneğin KSD tarafından da şu şekilde

savunuluyor: "Bu hayattan kopuk anlayışların hayata yönelik önerileri de, bu bakışları kadar anlamsızdır(!)...kendiliğinden bir anlayışla önerilen direniş komitelerinin de aynı (başarısız) akibete uğrayacağı, gören her gözün saptayabileceği bir gerçektir. Bu iki öneri de gerçeklere ters düşmektedir. Çünkü önerilen cephe ve direniş komitelerinin yöneticisi olabilecek proletaryanın partisi sorunu görmezden gelinmektedir." (KSD, sayı 21, s.10)

Biz ne bu alıntıda, ne de aynı yazının daha yukarılarındaki "görmeyen gözlerin bile saptayabileceği" diz boyu sefaletle, tabiatıyla (her zaman olduğu gibi) ilgilenmeyeceğiz. Bizim ilgilendiğimiz şey, sadece buradaki, yukarıdaki konuyla ilgili olan "cephe ve direniş komitelerinin yöneticisi olacak olan proletarya partisi görmezlikten gelinmekte olduğu için direniş komiteleri önerisinin gerçeklere ters düşmekte olduğu" "saptanması".

Ru ve benzeri şekillerde ileri sürülen bu "mantığa" göre önce "cephe" veya "direniş komiteleri"nin yöneticisi olacak olan proletarya partisi kurulmalıdır. Cephe vs. ondan sonraki iştir. "Düşünen her kafanın kolayca saptayabileceği" gibi böyle bir "fikre" fikir değil ancak metafizik bir kafasızlık denebilir. Bugün, ülkemizde emekçi halk güçlerinin anti-faşist mücadelesine önderlik edebilecek bir proletarya partisinin *olmadığı* bir gerçektir. Emekçi halk güçlerinin mücadelesini zafere ulaştırabilecek *nitelikteki* proletaryanın öncü-savaşı partisinin ise (örneğin KSD, TSİP, TEP vb'nin birleşmesiyle bile!) kolayca gerçekleştirilemeyeceği ortadadır. O zaman ne olacaktır? Faşist güçlerin azgın saldıkları karşısında tüm halk güçleri arasında oluşan faşizme karşı birleşme ve dayanışma eğilimleri her geçen gün yükselirken ve ülkemizin bir çok bölgesinde, ge-

cekonda bölgelerinde, okullarda, fabrikalarda, *hendiliğinden* bir şekilde direniş komitelerinin, halk komitelerinin vb. oluşturulmasına doğru bir "cepheleşme" eğilimi gelişmekte iken, "henüz parti yok" diye bu gelişmelere seyirci mi kalınacaktır? Kuşku yok ki, "gerçeklere ters düşen şey", "diyalektiği *KABACA* kavramış" olan bu kafalardan başkası olamaz!

Bu konuda Devrimci Yol'un 4. Özel Sayısı'ndaki şu yaklaşım, sorunu özet olarak ve açık bir şekilde ortaya koymaktadır:

"Anti-faşist halk güçlerinin birliği, ancak, bağımsız bir devrimci hareketin önderliğindeki bir mücadelenin ürünü olarak yaratılacaktır. Öyleyse bugün, anti-faşist halk güçlerinin birlikteliği konusunda hiç bir şey yapılamaz mı? Faşist güçler karşısında halkın dağınık ve örgütsüz kalmasına seyirci kalınabilir mi? Elbetteki hayır. Ve elbetteki başta gelen görev proletaryanın bağımsız devrimci siyasi hareketini yaratmaktır, bunun kadar önemli olan diğer görev, halk güçlerinin anti-faşist, anti-oligarşik cephesini yaratma uğrunda mücadele etmektir. Bu ikili görev kopmaz bağlarla birbirine bağlıdır. Anti-faşist, anti-oligarşik halk güçlerinin eylem birliğini yaratma uğrunda mücadele, *temel göreve bağımlı*, onunla birlikte ve ona yardımcı olarak kavranılması gerekli olan bir devrimci görevdir."

İşte, direniş komitelerinin ele alınışındaki devrimci perspektif bu olmalıdır. Bu halk yığınları içindeki kendiliğinden oluşan eğilimlerin doğru bir şekilde kavranılarak *devrimci bir doğrultuya kanalize edilmesi* gereğinin zorunlu bir ifadesidir. Emekçi halk güçlerinin ideolojik-politik-örgütsel alanlardaki önderliğini gerçekleştirebilecek olan proletarya partisini yaratma temel görevi ile yükümlü olan Devrimciler halk yığınları içindeki bu devrimci eğilimlere seyirci kalamazlar. Bu eğilimleri doğru bir şekilde kavramak, *devrimci bir siyasi hat* doğrultusunda *yönlendirmek ve örgütlenmek* için mücadele etmek zorundadırlar. Aslında bu görev yerine getirilmediği sürece, yani bu doğrultuda bir mücadele sürdürülmedikçe, proletaryanın öncü-savaşı partisinin ve onun emekçi halk güçlerine *önderliğinin* gerçekleştirilmesi de olanaksızdır. Proletarya partisi de, onun *önderliği* de gökten zembille inmeyecektir. Öncülük hakkı, daha doğru bir ifadeyle *öncülük rolü*, ancak *pratikte* doğru bir siyasi çizgiyi izlemekle tutarlı ve devrimci bir *mücadele anlayışını* hayata geçirmekle ve halk güçlerine bu çizgiyi pratik mücadele süreci içinde *benimsetmekle*, kısacası savaşılarak elde edilebilir. Bu *önderlik yeteneğine sahip bir proletarya partisinin yaratılması* da, hiç kuşku yoktur ki, *bugünden* bu devrimci anlayış doğrultusunda bir mücadele sürdürülmeden, mümkün olamaz. Halk yığınlarına ideolojik-politik ve örgütsel alanlarda önderlik edebilecek, tüm halk güçlerinin faşizme karşı birleşik devrimci savaşını örgütlen-direk zafere ulaştırabilecek niteliklere sahip bir proletarya partisinin yaratılması; ancak bugünden halk yığınları içinde doğru bir siyasi önderlik çizgisi izleyerek, halk yığınları içinde oluşan devrimci birikimleri örgütlemeye ve yönlendirmeye çalışarak, onun en ölümlü faşizme karşı doğru bir mücadele anlayışını hayata geçirerek, bu yolla geniş emekçi halk yığınlarıyla sağlam bağlar kurmaya ve pekiştirmeye çalışarak *gerçekleştirilebilir*. Bizim savunduğumuz devrim anlayışına uygun bir savaşı partiyi oluşturacak

Direniş komiteleri ve partileşme süreci

önderlik ve yönetim yeteneğine sahip kadrolar, dört duvar arasında, ya da cam fanuslar altında yetişemez. Tüm halk sınıflarını bir araya getirecek yönetime yeteneğine sahip bir proletarya partisinin yaratılması da, partinin oluşturulması mücadelesi süresince, bu temel göreve bağımlı olarak, birleşik devrimci cephe siyasetinin izlenmesi ile olanaklı olabilir. Partinin oluşturulması mücadelesi ile halk cephesinin oluşturulması mücadelesi, birbirini tamamlayan, iç içe geçmiş bir görevler bütünlüğü olarak kavranmalıdır. Bu iki görev birbirinden ayrılmaz ve tren vagonları gibi birbirine eklenemez. Parti görevlerinin temel olması, önce onun, sonra da cepheyi oluşturma görevinin yerine getirileceği şeklinde anlaşılmalıdır. Elbetteki temel görev uğrunda verilecek olan mücadele belirli bir aşama katmadan, önderlik rolünü yerine getirebilecek, savaştı bir parti yaratılıp belirli bir siyasi ve örgütsel etkinliğe ulaşmadan, anti-oligarşik, anti-faşist halk cephesinin, ülke düzeyindeki en üst plandaki örgütsel oluşumunu kazanması olanaklı olamaz. Bu, ayrı bir sorundur. Tali ve temel görev arasındaki ilişki, *divalektik bir bütünlük* içinde ele alınmalıdır.

PARTİ-CEPHE VE DİRENİŞ KOMİTELERİ ŞKİLERİ

Sorunun bu şekilde kavranmasının önemi, direniş komiteleri özelinde daha da derinliğine bir anlam kazanmaktadır. Öncelikle şunu belirtmek istiyiz, *direnış komiteleri* kavramı her hangi bir "siyasi" amaçla icad edilmiş veya "havadan" ortaya atılmış bir kavram değildir. Bu kavram tamamen sınıf mücadelesinin ve canlı sosyal pratiğin bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Faşist saldırıların giderek şiddetlenen bir doğrultuda artması, çatışmaların bir iç savaş doğrultusunda derinleşmesi, en geniş halk yığınları içinde güçlü bir anti-faşist dayanışma ve direnme eğiliminin doğuşuna neden olmuştur. Son bir kaç yıldır bu olayı okullarda, mahallelerde, köylerde ve fabrikalarda, ülkemizin her tarafında derece derece ortaya çıkan bir gelişme, bir *sosyal gerçeklik* olarak yaşadık. Şehirler, kasabalar, köy-
tümüyle ülkemiz bu gelişmelerin etkisini *sohoklarında* yansıttak bir görünüm içindedir. Oligarşinin bu gelişmeleri kendi denetimi altına alma çabaları karşısında devrimciler düşen şey, hiç kuşku yoktur ki, bu gelişmeleri devrimci bir doğrultuya kanalizetmek için mücadele etmektedir. Marksist teori, herşeyden önce canlı hayatın, sosyal pratiğin ortaya attığı sorunları çözmekle yükümlüdür. Direniş komiteleri de, (hayattan kopuk "görüşler" in değil) hayatın kendisinin ortaya attığı bir "öneri"dir. Bizim yapmaya çalıştığımız da, bu gelişmelerin ortaya çıkardığı sorunları doğru olarak çözmeye; bu suretle bu gelişmelerin bize yüklediği devrimci görevleri yerine getirmeye çalışmaktan başka bir şey olmamıştır. Bugün, direniş komitelerini yönetecek olan proletarya partisi yok diyerek, bu gelişmeler karşısında seyirci kalmayı önermek ise, kefareti asla marksizme ödetilemeyecek olan bir *ahmaklıktan* başka bir şey olmazdı.

Direnış komitelerinin, bütün anti-faşist halk güçlerini içerecek ve temsil edecek bir şekilde, yani cephesel bir örgütlenme şekli olarak kavranması doğru mudur? Kuşkusuz ki bu yaklaşım doğrudur. Faşizme karşı mücadelemizin ancak, bütün

halkın demokratik iktidarının gerçekleşmesi ile zafere ulaşabileceğini söylüyoruz. Ülkemizde demokratik halk devrimi uzun ve dolambaçlı bir halk savaşıdan geçerek gerçekleşecektir ve iktidar bütün ülkede, bir anda değil, *parça parça* elde edilecektir. Faşizme karşı mücadelenin, halkın demokratik iktidarını gerçekleştirme doğrultusunda bir devrim sorunu olarak kavranılması, halk iktidar organlarının yaratılması zorunluluğunu da beraberinde getirmektedir. İşte, direniş komitelerinin bu şekilde, en geniş anlamıyla halk iktidar organlarının birer *nüvesi* olarak kavranılmasının gereği, bu noktada ortaya çıkmaktadır. Direniş komitelerinin böyle bir anlayışla kavranılarak, bu doğrultuda mücadele edilmesi, her şeyden önce, devrimci mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için zorunlu olan, *demokratik halk iktidarının asil anlamını vurgulamayı; halkın kendi iktidarı kavramını* ve merkezi otoriteye bir alternatif yaratılması zorunluluğunu somutlaması açısından önem taşımaktadır. Tabii ki bu konuda söz konusu olan, *bugün için*, tamamiyle, bir anlayışın ve yönelimin ortaya konulmasıdır. Elbette, halk iktidarını ülke düzeyinde çiçeklendirmeye başlaması, *direnış komitelerinin*, halk komiteleri olarak gelişkin ve olgunlaşmış biçimlere bürünmesi, mücadelenin halk savaşını daha üst aşamalarına geçmesiyle gündeme gelebilecektir.

Bugün için asıl olan, direniş komitelerinin, bütün anti-faşist halk güçlerini toplayacak ve faşizme karşı çok yönlü bir mücadeleyi sürdürecektir bir yapılaşmasını gerçekleştirmeye çalışmaktır. Halk yığınları içindeki tüm anti-faşist birimler bu yolla devrimci bir doğrultuya kanalizetilmeye çalışılmalı, kapsamı içine giren birimdeki tüm anti-faşist unsurların birleşik eylemini ve dayanışmasını sağlamaya yönelik bir siyasi çizgi izlenmelidir.

Direnış komitelerinin bu şekildeki bir kavranışı bir başka açıdan, bizim savunduğumuz bir devrim anlayışı, örgütlenme ve mücadele anlayışı ile ilintileriyle de ele alınabilir. Ülkemiz devrimi uzun bir silahlı savaştan geçerek zafere ulaşacaktır. Emperyalizmin 3. bunalım döneminin ayırıcı özellikleri sonucu olarak, Çin ve Vietnam gibi ülkelerdekinden farklı özellikleri olan bir rota izleyecektir. Halkın savaşa doğrudan katıldığı mücadele aşamalarına, partinin örgütlediği ve yürüttüğü bir silahlı mücadele aşamasından geçilerek ulaşılacaktır. Burada can alıcı nokta, öncünün devrimci eyleminin bütün halkın devrimci eylemine dönüşebilmesi için, *proletarya partisinin bu dönüşümü gerçekleştirebilecek bir yapılaşma sahip olması ve böyle bir anlayışla mücadeleyi sürdürmesidir*. Öncünün mücadelesinin, *hendiliğinden* bir şekilde halkın eyleme geçmesini sağlayamayacağı ortadadır. Bu şekildeki bir anlayışla örgütlenmiş bir parti tarafından yürütülen silahlı eylemler sonucu, silahlı devrim mücadelesinin başarıya ulaşması olanaksızdır ki, bu görüş öncü savaştı kavramının fokocu bir yorumunu savunanlar tarafından ileri sürülmektedir. (Devrimci Hareketimizin bu görüşü, fokocu bir devrim, mücadele ve örgütlenme anlayışının da köklü bir reddidir ve ülkemizdeki tüm oportünistlerin hareketimizi eleştirirken çarpıttığı en temel nokta burasıdır.) Silahlı mücadeleyi böyle bir anlayışla başarıya ulaştırabilecek bir öncü-savaştı partinin inşası sürecinin (partileşme sürecinin), böyle bir örgütlenme ve mücadele an-

layışının filizlerini, çekirdeklerini barındırması, bu anlayışın gerektirdiği bir zorunluluk olarak görülmelidir. Bir başka ifadeyle, savaştı zafere ulaşılacak bir yapılaşma sahip olan; öncü savaştı, bütün emekçi halkın silahlı savaşına dönüştürülecek niteliklere; öncünün eylemini, yığınların eylemine doğru geliştirebilecek bağlantı kayışlarına sahip bir savaştı partinin yaratılabilmesi, partileşme süreci boyunca böyle bir çalışmaya ve örgütlenmeye uygun bir mücadele pratiği içinde olmakla mümkün olabilir. İşte bu çerçevede içinde ele aldığımızda, direniş komitelerinin, kapsamı içine giren birimlerdeki tüm anti-faşist halk kesimlerini içerecek bir kapsamla kavranması; devrimci eylemin, geniş halk yığınları ile bağların kurulabileceği bir zemin üzerinde yükselmesi gereğinin (ve bu anlayışa uygun bir parti yapılıncasına) gerekli olduğu platformların yaratılması mücadelesi olarak görülmelidir. Bu, en geniş kitle çalışması içindeki kadro çalışmalarının temel alanıdır anlayışının direniş komitesi özgülüğünde bir somutlanmasından başka bir şey değildir.

Evet, faşizme karşı mücadelemiz, azgın faşist saldırılar karşısındaki emekçi halkın anti-faşist direnişini örgütlemeye yönelmiştir. Ecevit hükümetleri döneminde de sürmektedir ve sürecektir. Ecevit hükümetinin kurulması ile hükümetin faşizmi bir tehlike olmaktan çıkaracağı umudunun yayılması, halkın direniş azminin kırılması yolunda ortaya serilen tüm oportünist çabaların yarattığı olumsuz eğilimlerin, halk güçleri içinden sökülüp atılması ve halkın anti-faşist direniş azminin yükseltilmesi doğrultusunda kararlı bir çaba sürdürülmelidir. Mahallelerde, okullarda, işyerlerinde, köylerde, fabrikalarda direniş komitelerini devrimci bir anlayışla örgütlenme mücadelesi sürdürülmelidir. KSD, direniş komitelerinin başarısızlığa uğrayacağını ileri sürüyor. Daha doğrusu bunu temenni ediyor. Elbetteki biz bu uğrunda geçici başarısızlıklara da uğrayabiliriz. Zaten direniş komiteleri, Türkiye'yi bir anda gullak gullantılığa çevirecek sihirli bir değnek de değildir. Kısa vadede bu konuda elde edilebilecek olan başarılar belki de son derecede sınırlı olacaktır. Emekçi halk güçlerinin anti-faşist, anti-oligarşik mücadelesi uzun ve çetin bir savaş yolundan geçerek başarıya ulaşacaktır. Kuşku yoktur ki bu savaşın düz bir çizgi izlemeyecek olan, inişli çıkışlı karmaşık yapısına uygun olarak direniş komitelerinin gelişimi de, basitçe bir olay olmayacaktır. Bunun sonucu olarak da direniş komiteleri *en gerçek* şekliyle, bu karmaşık sınıf mücadelesinin sıcak pratiği içinde ve faşizme karşı mücadelenin yükseldiği alanlarda, emekçi halk iktidarının birer çiçeklenmesi olarak yaratılacak ve geliştirilecektir.

Elbetteki, KSD'nin, kısa vadede hiç bir parlak ve cazip "fayda" sağlamayacak olan, böylesi uzun vadeli, çetin bir mücadele alanı olarak direniş komitelerine olumlu yaklaşımını beklemek boşunadır. Hazır CHP iktidardayken, ve ustelik faşizmin tırmanışını durdurarak getiretişmişken böylesi bir çabayı lüumsuz bir gayretleştik olarak görmek, ve de anti-faşist mücadelenin yöneticisi olacak olan proletaryanın partisi sorununu çözmek amacıyla (herşeyye rağmen ve ille de!) TSİP ile birlik uğrunda azimle "savaşım" vermek, KSD için daha akıllıca bir iş sayılır. İhtidat, terhalde...

"SÖMÜRGEÇİLİK" TARTIŞMALARI ÜZERİNE (I)

"Millî mesele tartışması" bir bakıma, enternasyonalizm ile milliyetçilik arasındaki bir tartışmadır. Türkiye'de millî mesele tartışması, bu iki dünya görüşü arasında bir çizginin nasıl çözümleneceğine odaklaşmaktadır." (Devrimci Yol, Sayı 9)

Millî mesele konusunda alınan tavır sınıf mücadelesi içindeki genel tavırdan ayrı düşünülemez. Millî meselelerin ele alınışı dünya değerlendirmesine ve devrim anlayışına kopmaz bağlarla bağlıdır. Millî mesele genel olarak dünya devrim sürecinde ve özel olarak ülke devrim sürecinde somut olarak irdelenmelidir.

Türkiye solunda millî mesele konusunda hatalı yaklaşımlar genel olarak dünya ve ülke devrim süreçlerine yaklaşımlardaki yanlışlıklardan kaynaklanmaktadır. Ülkemizde SBKP ve ÇKP revizyonizminin izleyicilerinin savundukları anti-markсист dünya ve ülke tahlilleri yüzünden, zaten "ağzlarıyla kuş tutarsalar" dahi millî mesele konusunda Marksist bir değerlendirmeye sahip olmaları mümkün değildir. Revizyonist öзде bir devrim anlayışı, örgütlenmede anlayış ve çalışma tarzına sahip olanların millî mesele görüşleri de, son tahlilde, sosyal devrim ve muhteva taşımaktadırlar. "Rus emperyalizmi"ne karşı mücadeledeki temel olan TKP revizyonizmi ve aynı saf tebliğlisi karakteri ile, "İleri Demokratik Düzen" için bütün umudunu devrimci ÇKP iktidarına bağlamış olan devrimci sosyalistlerin sosyalist devrimci anlayışta buluşmaktadır. Devrimci hareket, emekçi halkların önünde bir banner ve ölmüştür hattı oluşturmuş revizyonizmin fırsatçılığının her türünü teorik ve pratik alanda mahkûm etmiş ve eylemeye devam edecektir.

Üte yandan SBKP ve ÇKP revizyonizminin doğrudan ve dolaylı etkisinde olan ve millî meseleyi Kürt milliyetçiliği tabanında ele alan bazı görüşler de vardır. Bunların genel özelliği, denilebilir ki, belli bir dünya değerlendirmesi ve devrim anlayışına sahip olmamalarıdır. Revizyonistlerden farklı olarak, dünyayı ve ülkeyi sistemli bir şekilde değerlendirme doğrultusunda bir çaba dahil göstermemektedirler. Devrim yerindeyse, meseleye tepetaklak bakmakta, tüm olguların millî mesele mihrinde açıklanmaya çalışılmaktadır. Çıkış noktaları Kürdistan'dır. Dünyaya Kürdistan penceresinden bakmaktadır. Ezilen ulus milliyetçiliğinin demokratiği ile yetinmekte ve Marksist olmak yerine bir Kürt "Marksisti" olmayı tercih etmektedirler. Ayrıca bu akımları eleştirmek, revizyonistlere nazaran daha "zor" olmaktadır. Çoğunun yazılı görüşleri, bağlayıcı görüşleri olmaması bir yana, görüşleri ni yayın organlarında "sistemli" olarak sunduklarını iddia edenler de dahil hemen hepsi tartışılabilir malumdur. Örneğin, meseleyi bir yerde Türkiye'deki bir millî mesele şeklinde tartışabilirken başka bir yerde aynı bir Kürdistan meselesi şeklinde tartışabilmektedirler. Bir de bilinen "duygusal" bir "zor" konusudur. Örneğin, devrimin bütün ulus fertleri olduğunu, sonra ulusların ezilen ulusları tanıyan ulus devletlerine de tanımak gerektiğini iddia ederler. Tartışma, bu devrimci sosyal devrim özelliğinin gereğidir. Marksistlerin ulus devleti kavramını eleştirmeyi taviz etmemesi, ulus devleti tartışmalarını kesil-

deki demokratiği temsil ettikleri ölçüde Devrimci Hareketin müttefikî durumundadırlar. Ancak milliyetçiliklerini Marksizm Leninizm ile maskeleyerek çalışmaları ölçüde Türkiye halklarının Devrimci mücadelesinin önünde engel teşkil etmektedirler. Bu durum, kendilerine "Kürt solu" ismini veren bu kesimlerin Kürt emekçilerinin emperyalizme ve oligarşiye karşı ayrı mücadelesini ve Türkiye emekçilerinden ayrı örgütlenmelerini savunmalarında somutlanmaktadır. Böyle zararlı bir anlayışın "teorik" gerekçesi olarak da Kürdistan'ın Türkiye'nin bir sömürgesi olduğu şeklindeki iddialar öne sürülmektedir. Bugün Kürdistan'ın Türkiye'nin bir sömürgesi olduğu iddiası Özgürlük Yolu, KSD, Rızgari vb. görüşler tarafından savunulmaktadır. Bu iddiayı savunan bütün görüşlerin bu konuda söyledikleri öz olarak aynıdır.

Belirttiğimiz gibi ortaya konulan bu anti-Marksist tezlerin ideolojik olarak teşhiri, pratik nedenlerden dolayı (ayrı örgütlenmenin güdüme getirilmeye çalışılması) acil bir önem taşımaktadır. Biz bu yazımızda esas olarak Özgürlük Yolu (ÖY)'nin görüşlerini eleştireceğiz. Çünkü "sömürge" iddiasını savunan bütün görüşler ÖY'nun bu konuda yazdıklarını şu yada bu şekilde tekrarlamakta öte bir çabanın içine girmemişlerdir. ÖY'nun ortaya koyduğu sömürgeçilik "tanımı ve ölçütleri" istisnasız hepsi tarafından kopye edilmiştir(1). Ayrıca ÖY'nun özel olarak üzerinde durduğumuz bir nedeni de bu derginin Kürdistan'a revizyonizmin kanalı olma şeklinde bir başka zararlı özelliği taşımaktadır.

Bu arada ÖY'nun tezlerini eleştirirken, aynı zamanda, kelimesi kelimesine KSD'nin de eleştirisini yapmış sayılacaktır. Aslında KSD'nin kelimesi kelimesine eleştirilmesi için ondan hiç alıntı yapmaya gerek kalmayacaktır. Çünkü KSD'nin millî mesele yazılarını okuyan herkesin görebileceği gibi, KSD, ÖY'nun sadece tezlerine değil cümlelerine de sahip çıkmıştır(2). Alıntı yaparak teori(!) yapılabileceğini düşünün KSD, hiç olmazsa "çalıntı" yapılarak hiç bir konuda görüş(!) sahibi olamayacağını bilmeliydi. Dürüst bir şekilde "tanım, ÖY'nun tezlerini kabul ediyoruz" diyebilirdi. Ama hayır, bunun yerine bu konuda "iddialı" bir tutum takınarak, Türkiye'de millî meseleye "açıklık kazandırılmasında" kendisinin de pay(!) olduğunu söylemeyi tercih etti: "Bugün ülkemizde eğer ulusal sorun artık gözden kaçmayacak bir gerçek durumundaysa, bunda Kurtuluş'un da payı vardır demek, Kurtuluş'ta bu konuda görevini (eüksiz denemese de) yapmaya çalıştı demek yanlış olmayacaktır." (KSD-18, s.9) dedi! İşte bu tutumla, "sömürge" iddiasını savunanlar arasında KSD'nin "özel" bir yeri vardır, eylebiliriz. Ama sadece Makyaevizmin tipik bir örneğini teşkil ettiği için, başka bir özelliği olduğu için değil. Zaten KSD'nin benimsediği "sömürge" tahlili onun Türkiye için ortaya koyduğu değerlendirmeler arasında yalnızca bir sus olarak durmaktadır... Bu yazımızda ÖY'nun eleştirirken KSD'nin bazı "üçine" iddiaları (ki bunların bir kısmı gerçekten de KSD'nin kendi görüşleridir) üzerinde de durmanın yararlıca renk katacağı inancındayız.

"Sömürge" iddiasını ortaya alan görüşlerin hepsinin sömürgeçilik konusunda aynı tezlerini şöyle özetlemek mümkündür:

"Sömürgeçilik, emperyalizm dönemine has bir şey değildir, hatta kapitalizmden önce de sömürgeçilik vardır. Sömürgeci olmak için mutlaka emperyalist olmak gerekmez. Sömürge statüsünün genel ölçütleri bulduktan sonra, bu ölçütler her hangi bir ülkede mevcutsa bu ülkeye sömürge demek gerekir. (yada, eğer bir ülke bir sömürgeye benziyorsa orası bir sömürge dir)...vb. (Bu söylediklerini belli bir "teorik" çerçevede tartışmaya çalışmaktadırlar ama, bir de teorik olmayan bir iddiaları vardır: "Bir yan-sömürge ülkesinin de pek ala sömürgesi olabilir!" Bu iddialarının kanıtı olarak sadece "sömürgeci ülkenin emperyalist olması şart değildir" cümlesi ve Portekiz örneği, yine Portekiz örneği ileri sürülmektedir.) Böyle bir "teorik" çabanın amacı apaçık ortadadır. Sömürge statüsünün başka özellikleri dedikleri bir takım tespitleri Kürdistan'a uygulamakta, böylece de Kürdistan'ın sömürge olduğunu "kanıtlamış" olmaktadır. (Zaten bu genel ölçütlerin de Kürdistan'ın dış gönişüne bakılarak ortaya konduğu hemen anlaşılacaktır). Bu konuda şöyle düşünmekteyiz: "Kürdistan herhangi bir sömürge olduğu gibi başka sömürge ve zorla elde tutulmaktadır; hammadde kaynakları sömürülmekte ve yerel ekonominin gelişimi engellenmektedir; halkın ulusun ekonomisine tabi kılınmaktadır; Kürt dili, kültürü ve sanatı ağır baskı altında tutulmaktadır", vb. Kısacası: "Kürdistan ekonomik ve siyasi olarak ilhak edildiği için bir sömürge statüsündedir. Ayrıca dört parçaya bölündüğü için de uluslararası bir sömürge dir". Böyle bir "sömürge" Kürdistan karşısında ise Türkiye (ve Kürdistan'ın obur parçalarının bulunduğu diğer ülkeler) otomatiktan sömürgeci olmuş olmaktadır! Türkiye'nin (ve diğerlerinin) bir yan sömürge olduğu halde nasıl olup da bir sömürge olduğunu "izah" ise, yine Portekiz örneği gösterilerek yapılmaktadır.

Sömürgeçilik konusunda yazılanlar, Marksist sömürgeçilik tahliliyi yansıtmaktan öteye geçmez. Anlatılanlar, bir tahlilden ziyade bir tasviridir. Sömürgeçiler ile sömürgeler arasında şunlar oldu, bunlar oldu şeklinde bir tasvir. Marksist bir tahlilde olması gereken önemli şey, yani belli bir tarihsel çerçevede incelenen olguların belirleyici öğelerini belirleyici olmayanlardan ayrı tutan bir anlayışa sahip değildiler. Halbuki bir "sömürgeçilik" tartışması yapıyorsa, bunun siyasi sonuçları itibarıyla bir anlamı olmalıdır. Marksistler, çağımızda, sömürgeçilik olgusunu devrim meselesi (siyasi sonuçları) ışığında ele alırlar. Bu, Stalin'in "sömürge devrim" tezinde açık ve seçik olarak ortaya konmuştur. (Bak. Stalin, Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, s.170 ve Devrimci Yol, sayı 10). Bu noktada ÖY ve özellikle KSD kendilerinin ayrı örgütlenme ve ayrı mücadeleyi mutlaklaştırmadıklarını söylemektedirler. KSD bir ülkeye "sömürge" demenin, bu ülkede ayrı bir devrim yapılmasının onkoşulu olmadığını da söylemektedir. Bunu söylemek ne anlam taşır? Biz bu konuya somut olarak Türkiye-Kürdistan ilişkisi çerçevesinde tartışacağız. Burada, daha önce söylediklerimizi hatırlatmakla yetinelim. Tari ve Türk ulusu arasındaki ilişkiyi bir gök ulusu devleti karşısında bir yerleşik ulusu devleti karşı karşıya getiren bir durumun var olduğunu söylemek de bir bakıma boş palavralara ve beyazlıklara düşmektir. ÖY şüphesiz demektir.

dan geçerlidir. Kürt ve Türk ulusu arasındaki ilişkiye Stalin'in tezindeki sömürge devrimi, sadece Kürt ulusu açısından güdüme getirecek şekilde sömürge demek, Marksizm açısından kabul edilemez. Kürdistan'a bu nokta dikkate alınmaksızın, genel bir kavram olarak "sömürge" denip denmemesinin hiç bir önemi yoktur. Sömürge kavramı, (...) iki ülke arasındaki (tarihsel gelişimin belli bir döneminde ortaya çıkan) belirli bir ilişki biçimi olarak değil de, geniş bir çerçevede içinde, ezilen bir ulusun ekonomik olarak ezilmişiği, sömürülmekte olması, siyasi olarak baskı altında tutulmakta olması, ilhak edilmiş olması anlamında kullanılması halinde, bundan sömürge devrimin gerekliliği sonucuna ulaşılamaz. Bu anlamda "sömürge" ifadesi kullanılsa da kullanılmasa da sonuç değişmez." (Devrimci Yol, sayı 10).

Belirttiğimiz gibi Türkiye'de ilk kez ÖY bu bağlamda bir "sömürge" iddiası ortaya atmıştır. Ancak bunu genel bir teori olarak sunmuş ve ilk adımda bunun Kürdistan ile ilişkisini açıkça belirtmemiştir. Epey yutkunduktan sonra, ayakları Kürdistan topraklarına basmış(!), Kürdistan'ın Türkiye'nin bir sömürgesi olduğunu söylemeye başlamıştır. Biz de ÖY'nun "yöntem"ini dikkate alarak ilk önce bu "genel sömürgeçilik" teorisini Kürdistan üzerine uygulanmasını de alacağız...

"SÖMÜRGE" NİN TANIMI VE ÖLÇÜTLERİ

"Sömürgeçilik konusunda getirilen ölçütler", aslında, sömürgeçiliğin tarihsel ve yapsal özelliklerini de yansıtmamaktadır. Ezen ulus-ezilen ulus bakımından (genel olarak geçerli olan ölçütler -yani bir sömüren-sömürülen ilişkisi- ile bunun bir biçimi olan sömürgeci-sömürge ilişkisi ayrılmayarak çalışılmaktadır." (Devrimci Yol, sayı 10). Böyle bir "sömürgeçilik" anlayışını ortaya konulması, "sömürge" tezlerini savunan bütün görüşlerin ortak noktasıdır ve ÖY ise bunun en tipik ve en "sistemize" örneğidir.

Lenin şöyle yazıyordu: "Sömürge politikası da, emperyalizm de, kapitalizmin çağdaş döneminden, hatta kapitalizmden önce vardı. Kölelik üstüne kurulmuş bulunan Roma, bir sömürge politikası izliyor ve emperyalizmi uyguluyordu. Ama iktisadi ve toplumsal biçimler arasındaki farkı gözlemlikten gelecek ya da arka planlara iterek, emperyalizmi "genel düzen" üstüne fikirler yürütmek, tıpkı "Büyük Roma" ile "Büyük Britanya" arasında kıyaslamalara gerek gibi bir takım boş palavralara ve beyazlıklara düşürür kişiyi. Çünkü kapitalizmin eski evrelerindeki sömürge politikası bile, mali sermayenin sömürge politikasından temel ayrımlar göstermektedir" (Emperyalizm, 3.baskı, s.106-107).

İşte, ÖY, Lenin'in deyişleriyle "iktisadi ve toplumsal biçimler arasındaki farkı gözlemlikten gelen genel bir sömürgeçilik" tarafından ve bunun "temel özelliklerinde" söz edip durmaktadır. Böylece de bir bakıma boş palavralara ve beyazlıklara düşmektedir. ÖY şüphesiz demektir.

DİVRİĞİ OLAYLARI VE DİVRİĞİ ÖZEL SAYISI ÜZERİNE BİR AÇIKLAMA

Hatırlanacağı üzere bundan bir süre önce, Divriği'de faşistler camiye bir bomba atarak, Divriği halkına karşı saldırılar başlatmışlar ve bu saldırılar Divriği halkı tarafından kararl bir mücadeleyle püskürtülmüştü. Devrimci Yol'un 9. sayısında haberini verdiğimiz bu faşist saldırı ve sonraki gelişen olaylarla ilgili olarak ise daha sonra, bir Divriği Özel Sayısı çıkarılmıştı. Bu özel sayıdaki bazı bölümlerin bir kısım çevreler tarafından çarpıtılarak istismar edildiğini; bu özel sayıda, bazı kişileri suçlayıcı ifadelerin yer aldığı ileri sürülerek Devrimcilerin suçlu duruma düşürülmek istendiğini öğrendik.

Öncelikle söylemeliyiz ki Devrimci Yol Özel Sayısı'ndaki ifadeler, hiç kimseyi burjuva hukuku açısından suçlu duruma düşürecek bir yan taşımamaktadır. Zaten hiç kimse de bu ifadeler nedeniyle suçlandırılıp cezalandırılmamıştır.

Evet, biz bazı kişileri halkın yararına olmayan, devrimci olmayan bir tutum içinde oldukları için eleştirdik. Eğer eleştirmeye suçlama denilecekse; bu, burjuva hukuku açısından bir suçlama değil, devrimcilik açısından bir suçlamadır. Burjuvazi de kimseye, devrimcilik açısından hatalı davranış diye ceza vermez; aksine müfakatlandırır.

Divriği Özel Sayısı'nda yazılanların, iş ihbarat eksikliği sonucu bazı bakımlardan hatalı yönleri olduğunu söylemek mümkündür. Komite'den ve Komite ile ilgili bir kişiden söz edilmesi eleştirilmektedir. Bizim bildiğimiz kadıyla söz konusu Komite, halkı temsilen oluşan; vali, milletvekilleri ve kaymakamla görüşmeler yapan bir heyettir ve yasal olmayan hiç bir yönü yoktur. Buna rağmen bu ve benzeri bazı noktalar; özellikle, oportünistlerin istismarına açık noktalar taşıması yönünden hatalı ifadeler bulunduğu kabul edilebilir; ama, yazılanların hiç bir açıdan, kimseye burjuva hukuku açısından suç yüklenmesine neden olacak bir yönü olduğu söylenemez.

Aslında, sonraki gelişmeler, tümüyle, bizim bu konudaki temel tespitlerimizin doğruluğunu kanıtlamıştır. Gündelik, fırsatçı tutumlarla halkı kandırarak başarıya ulaşmak mümkün değildir. Bu yolla halk belli bir süre kandırılabilir ama gerçekleri sonuna kadar gizlemek asla mümkün olamaz. Divriği halkının mücadelesi de her zaman olduğu gibi, doğru fikirlerin halka benimsetilmesi ve hatalı tutum ve görüşlerin tasfiyesi yoluyla başarıya ulaşacaktır.

TÜM İKTİSATÇILAR BİRLİĞİ GENEL KURULU YAPILDI

Egemen sınıfların ideolojisine karşı işçi sınıfının ideolojisini savunmayı ve etkin kalmayı temel işlev edinen bir kuruluş olan Tüm İktisatçılar Birliği, 12 Mart 1978 günü yapılan 4. Genel Kurul toplantısı ile birlikte, beşinci çalışma dönemine girmiştir.

Genel Kuruldan sonra açıklanan basın bildirisinde, "Gerçekleri butan boyutlarıyla ortaya koymak, ülkemizde var olan sömür mekanizmasını tüm açıklığı ile sergilemek ve sömürülen sınıfların kurtuluş mücadelesinde bilimi kitlelere mal etmek için, Tüm İktisatçılar Birliği yeni çalışma döneminde de elinde var olan araçları yetkinleştirerek ve bunlara yenilerini ekleyerek daha yüksek bir azimle mücadelesini sürdürmeye kararlıdır" denilmiştir.

DEMİRKÖY KÜLTÜR DERNEĞİ KURULDU

Demirköylü devrimciler, emperyalizme ve faşizme karşı sürdürdükleri mücadeleyi daha örgütlü bir şekilde yürütebilmek amacı ile Demirköy Kültür Derneği'ni kurdular. Bu doğrultuda mücadelelerini kararlı bir şekilde sürdürüyorlar.

TERME'DE HALKLA DAYANIŞMA GECESİ YAPILDI

Terme Halkevi'nin düzenlediği Halkla Dayanışma Gecesi, işçilerin ve çevre köylerden gelenlerin de geniş katılımı ile, tam bir anti-faşist gösteri havasında gerçekleştirildi.

SIVAS TÜM-DER ŞUBESİ SEÇİMLERİNİ YİNE DEVRİMCİLER KAZANDI

Faşist MC hükümeti döneminde Sivas TÜM-DER Şubesi başkanı ve saymanının kıyılmasını fırsat bilen ve kendilerini "Devrimci Güç Birliği" diye adlandıran revizyonist, reformist karması grup (TİP, TSİP, CHP) toplanmış oldukları 42 imza ile olağanüstü kongre çağrısında bulundu.

Seçimler konusunda çok umutlu olan fırsat düşkünü bu grup, cevabı memur kütlesinden aldı. Seçimler sonucunda Devrimci Memurlar grubu 65, Yurtsever Devrimci Memurlar 11, Devrimci Güç Birliği grubu 16 oy aldı.

Aynca Sivas'ta kurulu olan Ali-baba Güzelleştirme ve Kültür Derneği seçimlerini de tek liste ile seçime giren devrimciler kazandı.

AVANOS'TA HALK GECESİ YAPILDI

11 Mart günü Avanos'ta, yakın bir köy olan Arafa köyünde 18 Ocak tarihinden bu yana greve olan Arafa yeraltı maden işçilerinin de katıldığı bir halk gecesi düzenlendi.

Siyasi gerçeklerin anlatıldığı, ge-

niş emekçi kütlesinin katıldığı gecede, emekçiler hep bir ağızdan "Kahrolsun zam, zulüm, zindan düzeni", "Oligarşi mezarı, halk iktidara", "Devrimci işçiler sendika yönetimine" sloganlarını haykurdular.

KÜRDİSTAN'DA "NEWROZ" GELENEĞİ YAŞIYOR

Newroz, Kürt halkının zulme, zorbalığa, sömürüye karşı direnişini anlatan bir destandır. Newroz, zulme boyun eğmeyişin destanıdır.

Her yıl 21 Mart günü, Newroz, sömürüye karşı direnen demirci Kawa ve yandaşlarının verdiği mücadeleyi yaşatmak için Ortadoğu'da kutlanır. Newroz, zulmü, zorbalığı, sömürüyü simgeleyen, halkı iliklerine kadar sömüren canavar Dehak'a karşı yiğitçe mücadele verenleri anmak için kutlanır. Ve her yıl 21 Mart günü Kawa'nın demirci önlüğünün kale burçlarına dikildiği bir gün olur. Kürdistan dağlarında direniş simgeleyen ateşlerin yakıldığı bir gün olur.

Biz devrimciler olarak, tarihin her anında zulme, zorbalığa, sömürüye karşı mücadele verenlere, sahip çıkmalıyız. Spartaküslere, Şeyh Bedrettinlere sahip çıktığımız gibi demirci Kawa'nın direnişine de sahip çıkmalıyız. Emperyalizme karşı, faşizme karşı verdiğimiz mücadelede onları mücadelesini rehber edinmeliyiz. Devrimciler olarak, geleceğin devrimci kültürünün nüvelerini oluşturan direnişlere dört elle sarılmalıyız. İran Şahı'nın Newroz'u her yıl "anması"nda(!) olduğu gibi, burjuvazinin halkın devrimci kültürünü yozlaştırmasına, yok etmesine, onu mistik bir hale çevirmesine ancak böylelikle karşı koymuş oluruz.

Her Newroz gelende, Kürdistan dağlarında isyan meşaleleri, yakılır. Bu meşaleler halkların gerçek kurtuluşunun birer kıvılcıdır, birer muştusudur. Burjuvazi, Newroz'da kendi sonunun da Dehak gibi olacağını bir kez daha gördüğünden korkar, korktukça daha bir kudurur. Dehak şimdi emperyalizmdir, oligarşidir. Oligarşi, Türkiye halklarını sömüren, Kürt ulusu üzerinde milli zulüm uygulayandır. Bugün Dehak'a karşı mücadele, Türkiye halklarının devrim mücadelesidir. İşte bu anlayışla emekçi halklar şunu haykırıyorlar:

Oligarşi: Kulmek Zordeste Lı Serdest!
Oligarşi: İktidarda Bir Avuç Zorba!"

Gelanra Azadi!
Halklara Özgürlük

Kürdistanê Xelasbe Zulma Neteway!
Kürdistan'da Millî Zulme Son!

Tenê Ré Şoreşel!
Tek Yol Devrim!

Selam olsun karanlık günlerin içinden fıskıran, aydınlık günlerin habercisi Newroz ateşlerine! Selam olsun ezilen Kürt ulusunun devrimci kültürüne!

KARABÜK'TE DEVRİMCİ MÜCADELE YÜKSELİYOR

Halk içinde taban bulamayan faşist çeteler, Karabük'te oligarşinin resmi güçlerinin de desteği ile devrimcilere karşı silahlı saldırıların sürdürmektedirler.

Öte yandan biz, Devrimci Yol taraftarları olarak bir taraftan hareketimizin daha ileri boyutlara ulaşmasını engelleyen ideolojik eksikliğimizi ortadan kaldıracak eğitimimizi programlaştırmaya yönelik çalışmalarımızı hızlandırdık, diğer taraftan da pratik siyasi çalışmalarımızı ihmal etmemeye gayret ediyoruz. Bu anlayışla; trenlerde, kahvehanelerde, sokakta, pazar yerlerinde dergi satışı hızlandırdık. Bunu yaparken doğru siyasi hedeflerimizi, halkın devrimci taleplerini, örgütlü olmanın, mücadele etmenin gerekliliğini vurgulayan sloganlarımızı haykırarak, halka iletmeye çalışıyoruz.

Faşist çetelerin saldırılarına disiplinli ve örgütlü bir şekilde karşı koyduk.

18 Şubat günü Ulaş yoldaşın anısına şehir merkezinde, 25 Şubat günü Beşbinevler Mahallesi'nde ve aynı gün Karabük karayolu üzerindeki trafik keserek faşist saldırıların protesto eden yarımar saat süren gösteriler yaptık.

Karabük'ten bir grup Devrimci Yol Taraftarı

IRMAK KÖYÜNDE DEVRİMCİ MÜCADELE YÜKSELİYOR

Bizler Kırkkale'nin Irmak köyü devrimcileriyiz. Daha önceleri Irmak'ta örgütlü bir mücadele yoktu. Köyümüzdeki ortaokul öğretmenlerinin yol göstericiliği ile Irmak Halkodası'nı açtık. Bundan sonra "En geniş kitle içinde en dar kadro çalışması" şiarını hayata geçirmeye çalıştık. Yıllardır sürüp giden sömürüye, baskıya, zulme karşı nasıl mücadele edebileceğimizi öğrendik, öğrendiklerimizi de arkadaşlarımızla ve halkımıza öğretmek için uğraş veriyoruz. Bize bu konuda yol gösteren Devrimci Yol dergisini sürekli izliyor, arkadaşlarımızla, köylülerimize de okutuyoruz. Köyümüz Irmak'ta faşistlere karşı mücadele veriyor, başarılı da oluyoruz.

Savaşımızın "kurtuluş kadar" devam edeceğini, kurtuluş için tek yolun devrim olduğunu haykırıyoruz.

Irmak köyünden bir grup devrimci

OKUYUCU MEKTUPLARI

BALÇOVA HALKI İNCIRALTI ÖĞRENCİ YURDUNUN FAŞİSTLEŞTİRİLMESİNE KARŞI ÇIKIYOR

17 Ağustos'ta faşistleştirme amacıyla kapatılan İnciraltı Atatürk Öğrenci Yurdu 5 ay sonra, kararı bir direnişin sonucunda kısmi olarak açıldı. Hala faşistleri buraya yerleştirme tertiplerinin tezahürüne karşı çıktığı şu günlerde, Balçova halkı devrimcilerin önderliğinde bu tertiplere karşı çıktı. Bu çalışmaların bir parçası olarak başlatılan imza kampanyası sonucunda toplanan 2.500 imzalı bir dilekçe Başbakan'a gönderildi. Balçova halkı dilekçede istemlerini şu şekilde dile getirdi:

"Beldemizde bulunan İnciraltı Atatürk Öğrenci Yurdu'na insanlık düşmanı faşist komandolar yerleştirilmeye çalışılmaktadır. Gittikleri her yerde acımasızca insanları öldüren, haraca bağlayan, baskı ve terörle yaşamı çekilmez hale getiren bu faşistlerin yurtlara alınma tertiplerini şiddetle kınıyoruz.

İnciraltı Atatürk Öğrenci Yurdu'nu bir iş olarak kullanmayı amaçlayan bu faşist güçlerin yurtlara yuvalandıktan sonra İzmir'de ve özellikle Balçova'da kendilerinden olmayan, kendilerine haraç vermeyen, kendi çağ dışı ideolojilerini kabul etmeyen işçi, memur, öğretmen, esnaf, küçük üretici, öğrenci, kısacası tüm halkımızta baskı, zulüm ve terör uygulayacakları açıktır.

Biz aşağıda imzaları bulunan Balçova halkı olarak İnciraltı Atatürk Öğrenci Yurtları'na insanlık düşmanı ülkücü komandoların yerleşmesini istemiyoruz."

HALKIN PARASIYLA YAPILAN YURLARA HALK DÜŞMANI FAŞİSTLER GİREMEZ...

Devrimcilerin önderlik ettiği imza kampanyası boyunca bir çok ev ve işyeri dolaşarak, faşizmin iğrenç yuzu halka anlatıldı. 3 Mart günü ise tekrar Balçova'daki tüm kahvelerde ve diğer toplanma yerlerinde faşizmi teşhir eden konuşmalar yapıldı ve ilçe merkezindeki bir kahvede geniş bir kitlenin katılımıyla düzenlenen basın toplantısında, Balçova halkı bu istemini basına ve kamuoyuna duyurdu. Toplantı sonunda "Dev-Genç Halkımızla Beraber" sloganı birlikte atılarak faşizme karşı Balçova halkının kararlılığı bir kez daha kanıtlandı.

Balçova'da Devrimci Yol taraftarları

OLIGARŞİ VEZİRKÖPRÜ VE BAĞRA YÖRESİNDE YAPILAN ALTINKAYA BARAJI BÖLGESİNDEKİ KÖYLÜLERİ AÇLIĞA VE YOKSULLUĞA TERKETTİ

Bizler, Vezirköprü yöresinde yapılmakta olan ve 1985'te tamamlanacağı söylenen Altinkaya Barajı'nın islimlak sahasına giren köylüleriz. Altinkaya Barajı, Türkiye genelinde, emekçi halklar üzerinde sürdürülen yoğun baskı ve sömürünün yanında emekçi kitlelerin ağzına bir parmak bal çalmaya yönelik göstermelik yatırımlardandır.

Yöremizde yapımına başlanan Altinkaya Barajı için topraklarımız, evlerimiz yok pahasına istimlak edildi. Alacağımız az miktarda paranın kısa sürede yok olup gideceği açıktır. Yani bizler çoluk çocuğumuzla açlığa ve yoksulluğa terk ediliyoruz. Keşan'da perişan olan binlerce insanın durumuna düşmek istemiyoruz. Bu durumu Çalışma Bakanlığına, İş ve İşçi Bulma Kurumuna, Köy İşleri Bakanlığına, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığına bildirdik, bir cevap alamadık.

Başvurulan ilgili yerlerden cevap gelmeyişi sorunlarımızla ilgilenilmediği, sefalet itildiğimizi göstermektedir. Bu durumda kendi gücümüze güvenerek, kamulaştırılan topraklarımızın tam olarak değerlendirilmesi, bizlere konut ve iş bulunması doğrultusunda mücadele etmemiz gerekmektedir. Bölgedeki tüm köylülerini birlikte mücadele etmeye çağınıyoruz.

Yaşasın Altinkaya Barajı yöresindeki köylülerin birlikte mücadelesi!

Arazi ve evlerimizin gerçek bedelini ödemeden oligarşi evlerimiz ve arazimizi su altında bırakamayacak!

Haklarımızı oligarşiden söke söke alacağız!

TEK YOL DEVRİM
Kuruçay ve Çevre köyünden bir grup devrimci

KEŞAN'DA ANTI-FAŞİST MÜCADELE YÜKSELİYOR, HALKEVİ SEÇİMLERİNİ TEKRAR DEVRİMCİLER KAZANDI

Keşan'da devrimcilerin önderliğinde kurulan Halkevi ve Trakya Dev-Genç şubelerinin öncülüğünde örgütlü anti-faşist mücadele yükselmektedir.

Özellikle, 13 Ocak 1978'de, İstanbul'da, Keşan Halkevi üyesi Kudret Uybaşı cenaze töreninden sonra, devrimcilerin çalışması yoğunlaştı. Kudret arkadaşın cenaze töreninden sonra, bu eylemin anti-faşist bir gösteriye dönüşmesini ve geniş bir kamuoyu yaratılmasını hazmedemeyen faşistler ve Keşan'ın sermaye çevreleri (özellikle CHP'liler) devrimcileri halktan soyutlamaya çalıştılar. Devrimcilerin kararlı mücadelesi bunu boşa çıkardı gibi, halktan tecrit olan faşistler ve Kudret'in ölümünden politik çıkar sağlamaya çalışan CHP'li sermayedarlar oldu. Halkevlerinin kuruluş yıldönümü haftasına rastlayan 22 Şubat Çarşamba günü bir gece yapılmış, devrimcilerin çalışması ile bu gece anti-faşist bir muhtevaya dönüşmüştür.

Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'nu, "Eğitim Enstitülerindeki düşük puanlı faşistler atılsın", "Danıştay kararları uygulanmasın" ve "Eğitim Enstitülerindeki faşist işgalleri kıracağız" başlıkları ile çıkarmış olduğu afişler en geniş şekilde Keşan mahalle ve caddelerine yapıştırılmıştır. Afişlerin muhtevasını hazmedemeyen faşistler, gündüz afişleri yırtmaya başlamışlardır. Devrimciler, "Keşan faşistlere mezar olacak", "Kahrolsun Faşizm" sloganlarını haykırarak Halkevi'ne hader yürüyüş yapmışlardır. Olaydan sonra 6 arkadaşımız gözaltına alınmış, ikisi tutuklanmıştır.

HALKEVİ SEÇİMLERİNİ DEVRİMCİ YOL TARAFTARLARI KAZANDI

Faşizme ve oligarşiye karşı mücadelede her zaman halkımızın yanında mücadelesini sürdüren Keşan Halkevi olağanüstü kongresini de Devrimci Yol grubu kazanmıştır.

ZEYTİNKÖY'DE MÜCADELE FAŞİST BASKILARA RAGMEN SÜRÜYOR

Bir sene önce, 24 Mayıs 1977'de, köyümüz Zeytinköy'de (İzmir-Selçuk) yapılan bir CHP mitinginde meydana bulunan halkın üzerine faşist kabiller tarafından ateş açılmış, Yaşar Aslan adlı devrimci arkadaşımız ölmüş, üç kişi de ağır bir şekilde yaralanmıştır. Bunun üzerine saldırganlardan on kişi tutuklandı. Fakat üç kişinin dışındakiler peyderpey serbest bırakıldılar.

Cezaevinden serbest bırakılan faşistler bu defa da arabayla kasten bir arkadaşımıza çarpıp ağır bir şekilde yaradılar. Bunun üzerine halk ve devrimciler faşistlerin etkin olduğu bir mahalleye basarak yakıtlar, faşistleri kovdular. Bu olayın arkasından 13 kişi tutuklandı. Tutuklananlardan birinin tutuklu bulunduğu İzmir Kapalı Cezaevinde kastli olarak faşistlerle aynı nezarethaneye konularak feci bir şekilde dövülmesine neden olundu. Bu olay üzerine İzmir Kapalı Cezaevinde bulunan devrimciler, olayı hazırlayan jandarma başçavuşu görevden alınmaya kadar mahkemeye çıkarmaya karar verdiler. Ve direnişleri hala sürmektedir.

Bütün bu baskılar Zeytinköy'lü devrimcilerin mücadelesini engellemiş, tersine kararlılıklarını artırmıştır.

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ.

Zeytinköy'den bir devrimci

FAŞİST BASKILAR MERİN'DEKİ DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ ENGELLEYEMECEKTİR

Mersin'de Ulaş Bardakçı yoldaşımızın oligarşi tarafından kapatıldığı için yıldönümü nedeniyle yapılan afişleme sırasında bir afiş dağıtımımız gözaltına alındı. Bir gün de afişlerin alındığı ilenilen Toprak Kitapevi, aramızda olmaksızın polis tarafından kapatıldı, tutanak tutuldu. 20 Ocak'ta Devrimci Yol, Devrimci Gençlik dergisi ve çok sayıda kasete konuldu, iki arkadaşımıza daha gözaltına alındı. Şubat'ta bir kence yapılan arkadaşlarımız bir gün sonra tutuklanarak Mersin Cezaevi'ne yollandılar.

Aradan dört gün geçmesine rağmen, yapılan işkence yüzünden ayaklarımız üstüne basamayız arkadaşlarımız, avukatın maraheat üzerine, hükümet doktoruna çikartıldı, ancak birer ikişer günlük rapor verildi.

Aynı günlerde birçok arkadaşımız daha işyerlerinden, evlerinden, sokaklardan alınarak 1. Şubeye götürüldü; işkenceye, tehdit, hakarete maruz bırakıldı. Sitenler Emekçiler Derneği ile Mersin Emekçiler Derneği'nin baskınları yapıldı, iki dernek de kapatıldı.

Devrimci mücadeleyi bastırmay yönelik bu baskılar, mücadelemizin her geçen gün daha bilinçli ve örgütlü olarak sürmesini engelleyemeyecektir.

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Mersin'den Devrimci Yol taraftarları

YAŞASIN GÜKOVA KÖYLÜLERİNİN MÜCADELESİ

Bizler, Muğla ili, Ula ilçesi, Gükovalı köyünden Devrimci Yol taraftarlarıyız.

Köyümüzün temel ürünü tütündür. Tütün piyasasının açılmasından önce ve sonra önemli çalışmalarımız oldu. Köyümüzün muhtarı ve çevremizdeki demokratik kitle örgütleriyle yaptığımız toplantılarda bir bildiri hazırladık. Tütün üreticisi halkımıza dağıttık. Dağ köylerinde bile bildirilerimiz bizzat üretici köylüler tarafından dağıtıldı. Kahve köşelerine asıldı. Muhtarlarla birlikte yürüttüğümüz çalışmalarla üzerinde geçen yıllarda tütün baskısı başına 20 lira kira ücreti alın, tekel yetkilileri ve somunlu işçi hipleri, kirayevci baskıya 10 liraya indirmek zorunda kaldılar.

Bugünlerde ise çevremizde üreticiler arasında tartışılan konu, tütün üreticilerinin örgütlenme sorunudur. Bu konuda da çalışmalarımız sürmektedir.

Doğru siyasi önlemlerle ve çalışmalarımızın sonucu olarak köyümüzdeki Halkın Yolu netimi, yapılan toplantılarda Devrimci Yol taraftarlarının eline geçmiştir.

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!
TUTUNDE SOMUNLU İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ
TEK YOL DEVRİM
Gükovalı köyünden bir grup Devrimci Yol taraftarları

DEVİRİMCİ YOL
15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

Sahibi: Mehmet YAZICI • Sorumlu Müdürü: Yaşar AKARSLAN • Yönetim Kurulu: Mehmet YAZICI, Yaşar AKARSLAN, Mustafa YAZICI, Mustafa YAZICI, Mustafa YAZICI

ABONE KOŞULLARI: Yurt içi 6 Aylık 60 TL, Yıllık 110 TL - Yurt dışı 6 aylık 100 TL, Yıllık 200 TL - Abonelikler Mehmet YAZICI adına Posta Çeki No: 104620'ye para yatırılarak yapılır.

DAĞITIM: EMEK-DA, Ankara: İhlamur Sok. 8/10, Kızılay - İstanbul: Hüseyin ÇELİK Sok. 1/10, Beşiktaş Mah. 857. Sok. 3/D Salihaga İşhanı, Oda No: 228 • BASKI: M. YAŞAR ÖZGÜR'ÜN OFİSİNDE YAPILIR.

FAŞİSTLERİN SİLAHLI, BOMBALI KATLIAMLARI KARŞISINDA DİRENME HAKKIMIZI KULLANALIM

DEVRİMCİLER, YÜKSELEN HALK EYLEMLERİNİN ÖN SAFLARINA

16 Mart günü faşist katiller İstanbul Üniversitesi öğrencilerine karşı silahlı bombalı bir saldırıya geçtiler. Bu hınhar saldırıda 6 genç katledildi. Onlarcası yaralandı. Herkesin gözü önünde meydana gelen bu saldırgan bir kitle katliamından başka bir şey değildi...

Bu kanlı katliam gün gibi ortadadır. Olayın ayrıntısı üzerine daha fazla söz etmeye gerek yok. Kitlenin ortasına atılan bir bomba, makinalı tüfeklerle açılan yayılım ateşi... Sonuç: Altı ölü! Bunu herkes gördü, duydu, dinledi. Ama bu olayın özünü kavramak gerek. Anlamını kavramak gerek. Bu ve benzeri saldırılar karşısında ne yapmak gerektiğini bilmek gerek!

Susmak mı? Bin kere hayır! Zaten bugün yüreğinde zulme, zorbalığa karşı bir parça nefret duygusu bulunan, insan sevgisinden bir parça nasibini almış hiç kimse susmuyor, susamıyor. Emekçi halk güçleri ve demokratik kuruluşlar olanca güçleriyle seslerini yükseltiyorlar, yükseltmelidirler. Öte yandan Ecevit "ölenlerin yakınlarının ve arkadaşlarının acılarını paylaştığını" açıklıyor. Hatta hatta ellerindeki kanlar henüz kurumamış olan attıkları bombanın barut kokusu üzerlerinden kalkmamış olan faşist katiller bile haysızca seslerini yükseltiyorlar, "üzüldüklerini" söyleyebiliyorlar. Henüz cesetleri soğumamış şehitlerimizi bir kez daha kahretmek istercesine...

Susmuyoruz. Ama bu yeterli mi? Bu gibi olaylar karşısında azıcık sesimizi yükselttikten sonra, eskiden olduğu gibi bu olayın da geçitirilmesine göz yummak mümkün mü? Bu olayın geçen yılki 1 Mayıs katliamından ne farkı var? Daha dün ODTÜ ve Yükseliş öğrencilerinin üzerine atılan bombalardan ne farkı var?

İstanbul'da faşistlerin yarattığı son katliam, ülkemizde her gün yaşanmakta olan olayların bir parçası, bir devamı; bu olayların patlak verdiği en uç noktalardan sadece bir tanesi. Karşı devrim güçlerinin emekçi halk yığınlarına karşı ilan ettiği savaş olanca hızıyla devam ediyor. Bütün bu gelişmeleri ve bu gelişmeler karşısında ne yapmak gerektiğini kavrayabiliyor muyuz?

"...Her gün yaşadığımız bütün bu olaylar egemen sınıfların emekçi halklarımıza karşı bir açık savaş ilanıdır. Bunun görmek, kavramak gerekir. Bize karşı ilan edilen bir savaş kabul etmekten başka bir yolumuz yoktur. Evet, bu bir savaştır ve bu savaşın gereği neyse o yapılmalıdır. Bağırıp-çağırıp, yakınıp durmak

değil. Bu savaşta 'sağ teröristler', 'sol teröristler' gibi ahmakça lafazanlıklara, safsatalara da yer yoktur. ODTÜ'de 4 bin kişinin üstüne (ve şimdi İstanbul Üniversitesi'nde binlerce kişinin üzerine) atılan bomba ve kurşunlarla, o insanların kendilerini savunmaya çalışmaları aynı şey değildir. Yalnızca alçaklar yada iflah olmaz bir şaşkınlığın içindekiler, bu ikisini bir tutabilir, yalnızca onlar halka saldırıya 'sağ terörist', kendini koruyan halka da 'sol terörist' diyerek tarafsızlık taslayabilir. Devlet üzerine boş hayaller yayan nutuklar atabilir. Bir savaşta böylesi aptallıklar ve şaşkınlıklar ancak ve ancak milyonlarca emekçinin bir avuç zorabaya teslim olmasına yol açabilir." (Devrimci Yol, 7. Özel Sayı)

Dün faşizmin emekçi halka karşı açtığı savaş sırasında "herşeyin bir CHP iktidarıyla halledilebileceği" ileri sürülerek teslimiyet öneriliyordu. Bugün de "CHP hükümetinin rahat çalışabilmesini sağlamak için" yine hareketsiz kalınması, yine faşizme teslimiyet öneriliyor. Ama CHP hükümeti ne yapıyor? CHP hükümeti emperyalist güçlerin direktiflerini yerine getirmekten ve oligarşinin ekonomik sorunlarını çözmekten, yani halkı bir kat daha yoksulluğa mahkum etmekten başka bir şey yapmıyor. Üstelik oligarşi, CHP hükümetini halkın yükselen muhalefetine törpülemesi ve giderek bastırması için kullanıyor. Oligarşinin, CHP hükümeti nezdinde ortaya attığı "barış" yaygaraları, bir savaş hilesi değil de nedir? Bunun böyle olduğunu her geçen gün daha iyi görüyoruz. İşte haftalardır sürdürülen bombalı saldırılar, provokasyonlar ve işte en son İstanbul'daki katliamdan sonra (bu katliamın faşistler tarafından yapıldığı açıkça ortada durmasına rağmen) "aşırı sağa ve aşırı sola karşı!" başlatılacağı söylenen "operasyonlar"... Oligarşi, açık faşist saldırıları emekçi halk güçlerini temizleyeceği "operasyon"lar için bir vesile sayıyor! Her şey bu denli apaçık tezgalanıyor. Ve "halkçı" CHP hükümeti de, halka karşı katliamlar düzenleyen faşist çeteler ile bu saldırılar karşısında en doğal hakkı olan canını koruma hakkını kullanması dahi esirgenen emekçi halk güçlerini bir tutarak "tarafsızlık" taslıyor!

Öyleyse bize düşen görev nedir? Bir avuç sömürücü zorbanın zulmü altında inlemekten, bir avuç zalime esir olmaktan kurtulmanın ve insanca yaşama hakkını elde etmenin yolu nedir? Herşeyden önce BUGÜN yapmamız gereken nedir? Bu, faşizmin emekçi hal-

kımıza açtığı savaşta kabul etmek ve bunun gereklerini yerine getirmektir. İstanbul'da onbinlerce ilerci yurtsever, devrimci genç katliamdan sonra susmamışlar, geri çekilmemişler, yığıtçe öne atılmışlardır. On binlerce genç ilk önce Üniversiteyi işgal etmiş, daha sonra işçilerle, memurlarla, öğretmenlerle birlikte, yığımsal bir şekilde kale gibi faşizmin karşısına dikilmişlerdir. On binler İstanbul sokaklarına dökülmüş, "faşist katillerden hesap soracağız" diye haykırmıştır. Ankara'da da devrimci gençler binlerle onbinlerle bu faşist katliam karşısında direnişe geçmişlerdir. Katliam tüm yurt çapında direnişlerle lanetlenmiştir. DİSK, 20 Mart pazarı günü iki saatlik bir genel greve gideceği ve anti-faşist güçlerin eylem birliği için girmelerini istediklerini açıklamıştır. Şimdi yapılması gereken bu yükselen halk eylemlerini, yanıp sönen bir saman alevi olmaktan kurtarmaktır. Şimdi yapılması gereken, her zaman olduğundan daha fazla, faşizmin karşısına tek bir yürek, tek bir yumruk olarak dikilmektir. DİRENMEKTİR. Ancak bu direnişi yükselttiğimiz zaman sürekli kıldığımız zaman, karşı devrim güçlerinin bize karşı açmış bulunduğu savaşın gereklerini yerine getirdiğimiz zaman, faşist yuvaları dağıtabiliriz, faşist katilleri sindirebiliriz. Faşist cinayetlerin önüne ancak böyle geçebiliriz.

**FAŞİST KATİLLERDEN
HESAP SORACAĞIZ!**

**FAŞİST CİNAYET
YUVALARINI
DAĞITACAĞIZ!**

**FAŞİZMİN İLAN ETTİĞİ
SAVAŞ KARŞISINDA
DİRENECEĞİZ!**

**BUNU ANLAYACAĞIZ,
SAVAŞACAĞIZ VE
KAZANACAĞIZ**

